

Đại quân tây chinh

Hoàng Dung buồn bã nói: -Âu Dương bá bá khen ta nhiều quá. Hiện Quách Tĩnh đã trúng kế của người, không đội trời chung với cha ta. Đợi ngày mai người đi cứu cha ta, nếu cháu người còn sống, ờ, thì chuyện hôn nhân hôm trước, chẳng lẽ lại không nhắc lại được sao?

Âu Dương Phong trong lòng hoảng sợ: -Y thị đột nhiên nhắc tới chuyện ấy là có dụng ý gì?

Chợt nghe Hoàng Dung nói: -Cô Ngốc, vị hảo huynh đệ này đối đãi với người rất tốt phải không?

Cô Ngốc nói: -Đúng thế, y muốn đưa ta về nhà. Ta không thích chơi trên đảo. Ta muốn về nhà.

Hoàng Dung nói: -Người về nhà làm gì? Trong nhà người có người chết, có ma đấy.

Cô Ngốc a một tiếng, hoảng sợ nói: -A, trong nhà ta có ma, có ma! Ta không về nhà đâu.

Hoàng Dung nói: -Người kia là ai giết đấy?

Cô Ngốc nói: -Ta thấy rõ mà, là vị hảo huynh đệ.

Chỉ nghe leng keng hai tiếng, hai ngọn ám khí rơi xuống đất.

Hoàng Dung cười nói: -Tiểu vương gia, người để cô ta nói hết đã, cần gì phải dùng ám khí đả thương cô ta?

Dương Khang tức giận nói: -Con ngốc này ăn nói quàng xiên, chuyện bậy bạ gì cũng nói được.

Hoàng Dung nói: -Cô Ngốc, người nói cho đúng, ông đây thích nghe lắm.

Cô Ngốc nói: -Không, hảo huynh đệ không cho nói thì ta không nói.

Dương Khang nói: -Đúng đấy, nằm xuống ngủ mau đi, người mà còn mở miệng nói một tiếng thì ta gọi ma tới cắn người đấy.

Cô Ngốc rất sợ sệt, luôn miệng vâng dạ. Chỉ nghe tiếng quần áo loạt soạt, cô ta đã nằm xuống ngủ.

Hoàng Dung nói: -Cô Ngốc, người không nói chuyện giải buồn với ta thì ta sẽ gọi ông tới dẫn người đi.

Cô Ngốc kêu lên: -Ta không đi, ta không đi.

Hoàng Dung nói: -Vậy người nói đi, hảo huynh đệ giết người trong nhà người, là y giết ai thế?

Mọi người nghe nàng đột nhiên hỏi việc Dương Khang giết người, đều cảm thấy vô cùng kỳ quái. Dương Khang thì tim đập thành thịch, ngậm vận kinh lên tay phải, nghĩ nếu cô Ngốc này nói lộ việc y đã làm ở thôn Ngưu Gia ra thì cho dù Âu Dương Phong nảy ý nghi ngờ cũng phải dùng

Cửu âm bạch cốt trảo giết cô ta ngay tại chỗ, lại nghĩ: -Lúc mình giết Âu Dương Khắc chỉ có ba người Mục Niệm Từ, Trình Dao Gia, Lục Quán Anh nhìn thấy, chẳng lẽ tin tức rốt lại đã bị tiết lộ rồi sao? Ờ, có quá nửa là lúc bấy giờ con ngốc này cũng nhìn thấy, chỉ là mình không để ý tới y thị.

Lúc ấy trong miếu yên lặng không có một tiếng động, chỉ chờ cô Ngốc lên tiếng. Kha Trấn ác thì càng không dám thở mạnh. Qua hồi lâu thủy chung cô Ngốc vẫn không nói, chỉ nghe tiếng ngáy to dần, cô ta đã ngủ rồi.

Dương Khang thở phào một hơi, nhưng lòng bàn tay đầy mồ hôi, nghĩ thầm: -Giữ con ngốc này rốt lại là mầm tai họa, nhất định phải nghĩ cách trừ khử y thị.

Liếc qua Âu Dương Phong thấy y nhắm mắt ngồi yên, ánh trăng chiếu vào nửa mặt y, dáng vẻ rất thản nhiên, tựa hồ hoàn toàn không để ý gì tới những câu cuối đáp mới rồi.

Mọi người đều cho rằng Hoàng Dung thuận miệng nói bừa, cô Ngốc đã ngủ rồi, chuyện ấy không còn đoạn cuối, lúc ấy hoặc nằm hoặc dựa, dần dần thiếp đi.

Đang chập chờn chợt nghe cô Ngốc la lớn một tiếng, nhảy bật dậy kêu to: -Đừng kéo ta, đau quá đi thôi?

Hoàng Dung hạ giọng nói: -Ma, ma, ma gãy chân! Cô Ngốc, là người giết công tử gia cụt chân ấy, y tới kéo người đấy!

Trong đêm vắng, mấy câu ấy quả thật khiến người ta phải nổi gai ốc. Cô Ngốc kêu lên: -Không, không phải ta giết, là hảo huynh đệ giết ...

Câu nói chưa dứt thì ào, bùng, ái chà, ba tiếng nổi nhau vang lên. Nguyên là Dương Khang đột nhiên nhảy tới vươn tay chụp xuống thiên linh cái cô Ngốc nhưng bị Hoàng Dung dùng Đả cẩu bổng hất ngã lộn nhào.

Lần động thủ đột nhiên này khiến trên điện lập tức đại loạn, bọn sa Thông Thiên liền vây chặt Hoàng Dung. Hoàng Dung như không nhìn thấy, đưa tay trái chỉ ra cửa miếu, kêu lên: -Công tử gia cụt chân ới, người tới đây cô Ngốc đây này!

Cô Ngốc nhìn ra cửa miếu, ban đêm tối đen không thấy gì, nhưng cô ta từ nhỏ đã sợ ma, vội nắm chặt tay áo Hoàng Dung, hoảng sợ nói: -Đừng, đừng tới đòi mạng ta, là hảo huynh đệ dùng đầu thương sắt giết, ta núp trong nhà bếp nhìn thấy mà ... Ma cụt chân, người, người đừng tìm ta mà.

Âu Dương Phong không bao giờ ngờ rằng con mình lại bị Dương Khang giết chết, chỉ nghĩ người khác bịa đặt nhưng lời cô Ngốc nói nhất định không phải giả, sau lúc bị thương tức giận lại bật tiếng hô hô cười rộ, nhìn qua Dương Khang nói: -Tiểu vương gia, cháu ta quả đã chết rồi,

giết hay lắm, giết hay lắm!

Tiếng cười âm trầm lạnh buốt, giọng nói hung dữ, mọi người đều thấy tai ong ong tựa hồ có vô số mũi kim nhỏ đồng thời đâm vào nhện không được run bắn lên, răng gõ lập cập. Chỉ nghe bầy quạ kêu âm lên, quàng quạc quang quác làm cút quạ rơi xuống rào rào, chính là hàng trăm hàng ngàn con quạ trên đỉnh tháp bị tiếng cười của Âu Dương Phong đánh thức cùng giật mình bay tung lên.

Dương Khang thầm nghĩ phen này mạng mình thôi rồi, hai mắt liếc qua định tìm đường chạy. Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng ngấm ngấm run sợ, đợi tiếng quạ hơi ngớt liền nói: -Đưa con gái kia điên điên khùng khùng, sao Âu Dương tiên sinh lại nghe y thị nói chứ? Lệnh diệt là khách do tiểu vương mời tới, cha con tiểu vương rất coi trọng, lẽ nào lại vô duyên vô cớ làm hại y?

Âu Dương Phong hơi vận kinh ra chân, người chưa đứng lên thân hình đã đột nhiên vọt tới, hai gối nhẹ nhàng đáp xuống cạnh cô Ngọc, tay trái chụp lấy vai cô ta, quát: -Tại sao y giết cháu ta? Nói mau!

Cô Ngọc hoảng sợ kêu lên: -Không phải ta giết, đừng bắt ta, đừng bắt ta.

Cô ta dùng sức giãy ra, nhưng bàn tay Âu Dương Phong như cái kim sắt, làm sao giật ra được vừa sợ vừa hoảng, bất giác òa khóc, kêu lớn: -Mẹ ơi!

Âu Dương Phong hỏi liền mấy câu chỉ làm cô Ngọc phát sợ không dám khóc nữa, chỉ mở to hai mắt chờ người ra. Hoàng Dung dịu dàng nói: -Cô Ngọc đừng sợ ông đây muốn cho người ăn kẹo mà.

Câu ấy đề tỉnh Âu Dương Phong, y nghĩ càng dùng sức mạnh hăm dọa cô Ngọc lại càng không dám nói, liền lấy trong bọc ra một cái bánh bao nguội làm lương khô nhét vào tay cô ta, tay trái lại buông tay cô ta ra cười nói: -Đúng rồi, cho người ăn đây?

Cô Ngọc nắm lấy cái bánh vẫn chưa hết sợ, nói: -Ông ơi, ông nắm tay con đau quá, ông đừng nắm con nữa.

Âu Dương Phong ôn tồn nói: -Cô Ngọc ngoan, cô Ngọc biết nghe lời thì ông sẽ không nắm nữa.

Hoàng Dung nói: -Hôm ấy vị công tử gia gãy chân kia ôm một cô nương, người thấy cô ta đẹp không?

Cô Ngọc nói: -Đẹp lắm, cô ta đi đâu rồi?

Hoàng Dung nói: -Người biết cô ta là ai không? Người không biết chứ gì, phải không?

Cô Ngọc rất đắc ý, vỗ tay cười nói: -Ta biết chứ, ta biết chứ, cô ta là vợ hảo huynh đệ!

Câu ấy vừa nói ra Âu Dương Phong lại càng không nghi ngờ nữa, y biết

đưa con riêng của mình tính nét vốn rất phong lưu, nhất định đã vì chuyện đùa giỡn Mục Niệm Từ mà gây họa, chỉ là Âu Dương Khắc võ công cao cường, tuy hai chân bị thương, nhưng Dương Khang cũng còn lâu mới là đối thủ của y, không biết làm sao mà giết y được, lập tức quay đầu nói với Dương Khang: - Thằng cháu ta không biết hay dở mạo phạm tới tiểu vương phi, đúng là tội đáng chết muôn lần.

Dương Khang nói: -Không..., không..., không phải ta giết.

Âu Dương Phong cao giọng hỏi: -Thế thì là ai?

Dương Khang chỉ sợ nhũn cả tay chân, trán toát mồ hôi, sự thông minh cơ trí lúc bình thời đột nhiên mất hết, không nói ra được nửa câu.

Hoàng Dung thở dài nói: -Âu Dương bá bá, người cũng đừng trách tiểu vương gia độc ác, cũng không cần trách cháu người phong lưu, chỉ nên trách bản lĩnh của mình cao cường quá.

Âu Dương Phong ngạc nhiên nói: -Tại sao thế?

Hoàng Dung nói: -Ta cũng không biết tại sao. Chỉ là lúc ta ở thôn Ngưu Gia từng nghe hai người một nam một nữ cách tường trò chuyện, trong lòng có chỗ không hiểu được.

Âu Dương Phong nghe câu nói không đầu không đuôi ấy như rơi vào đám mây mù năm dặm, hỏi dồn: -Nói cái gì?

Hoàng Dung nói: -Ta sẽ nói từng câu từng chữ cho người nghe, quyết không thêm bớt một chữ, để người giải thích cho ta nghe. Ta không thấy mặt họ, không biết người đàn ông là ai, cũng không biết cô gái là ai. Chỉ nghe người đàn ông nói thế này: -Việc ta giết Âu Dương Khắc nếu truyền ra ngoài, thì không xong đâu.

Cô gái nói: -Đại trượng phu dám làm dám chịu, người đã sợ thì hôm qua không nên giết y. Chú y tuy lợi hại nhưng chúng ta xa chạy cao bay, y cũng khó mà tìm được.

Âu Dương Phong nghe Hoàng Dung nói tới đó thì im bặt, bèn hỏi ngay: - Cô gái ấy nói không sai đâu. Rồi người đàn ông ấy lại nói gì?

Hai người một hỏi một đáp khiến Dương Khang càng nghe càng sợ. Lúc ấy ánh trăng soi chênh chếch vào cửa miếu, chiếu lên trước tượng thần, Dương Khang tránh ánh trăng, rón rén bước tới sau lưng Hoàng Dung, chột nghe nàng nói: - Người đàn ông kia nói: -Muội tử, ta đã có kế khác. Chú y võ công cái thế, ta muốn bái y làm sư phụ. Ta đã sớm có ý ấy, chỉ là trong môn phái của họ trước nay có quy củ là mỗi đời chỉ truyền cho một người. Người này đã chết thì chú y có thể thu ta làm đệ tử rồi!

Hoàng Dung tuy chưa nói tới tên họ của người nói, nhưng ngôn ngữ âm điệu lại bắt chước rất giống giọng Dương Khang. Dương Khang từ nhỏ sống ở Trung đô, nhưng mẹ là Bao Tích Nhược là người phủ Lâm An nên giọng nói nửa bắc nửa nam, Hoàng Dung cũng bắt chước như thế,

không ai không biết người ấy chính là Dương Khang.

Âu Dương Phong ha hả cười nhạt, vừa quay đầu không thấy Dương Khang đâu, chợt nghe chát một tiếng, lại một tiếng la hoảng “ái chà” tiếp theo, chỉ thấy Dương Khang đứng dưới ánh trăng, tay phải đầy máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Nguyên là Dương Khang nghe Hoàng Dung nói lộ bí mật của mình ra, không nhịn nổi nữa, bất ngờ nhảy tới vung tay chụp mau xuống đỉnh đầu nàng. Lúc Hoàng Dung bắt chước giọng nói của y, đã đoán là y ắt tới ám toán nên đã sớm đề phòng, võ công của nàng cao hơn Dương Khang nhiều, nghe tiếng gió rít lập tức nghiêng đầu qua một bên, để phát trảo ấy chụp xuống đầu vai. Dương Khang một chiêu Cửu âm bạch cốt trảo ấy đã dùng hết toàn lực, năm ngón tay đều cắm ngập vào gai trên tấm Nhuyễn vị giáp, từ đầu ngón tay tới tim đều đau buốt, suýt nữa ngất đi.

Mọi người trong bóng tối không nhìn thấy rõ, đều cho rằng y bị ám toán, chỉ không biết là Hoàng Dung hay Âu Dương Phong ra tay. Mọi người sợ Âu Dương Phong cao cường, không ai dám lên tiếng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bước lên đỡ con, hỏi: -Khang nhi, có sao không?

Tại sao lại bị thương?

Rồi thuận tay rút yêu đao ra nhét vào tay y, đoán Âu Dương Phong quyết không thể bỏ qua, chỉ cậy đông người hai cha con hôm nay mới có thể chạy thoát. Dương Khang nhịn đau nói: -Không sao.

Vừa cầm thanh yêu đao đột nhiên cánh tay tê rần, keng một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, vội khom xuống nhặt, nói ra cũng kỳ quái, cánh tay cứng đờ đã không còn theo ý mình điều khiển nữa. Lúc ấy y vô cùng hoảng sợ tay trái véo mạnh vào mu bàn tay phải một cái, hoàn toàn không thấy có cảm giác gì. Y ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung kêu: - Chết độc, chết độc? Người dùng độc châm đã thương ta.

Bọn Bành Liên Hồ tuy ngại mặt Âu Dương Phong, nhưng nghĩ tới Hoàn Nhan Hồng Liệt là vương gia nước Kim, mối thù oán của Âu Dương Khắc cũng phải tìm cách hóa giải, nhìn thấy Dương Khang thần sắc hoảng hốt, lập tức người bước lên an ủi, người chạy tới trước mặt Hoàng Dung quát: -Mau đưa thuốc giải ra chữa cho tiểu vương gia?

Nhưng đều cố đứng cách xa Âu Dương Phong.

Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Trên Nhuyễn vị giáp của ta không có chất độc, không cần làm người ta lo sợ, ở đây tự có người khác giết y, ta cần gì phải đã thương y?

Chỉ nghe Dương Khang đột nhiên kêu lớn: -Ta..., ta..., ta không cử động được nữa rồi?

Chỉ thấy y hai chân gập lại, thân hình từ từ rũ xuống, miệng phát ra tiếng kêu hà hà, nửa giống người nửa giống thú.

Hoàng Dung cảm thấy kỳ lạ, vừa ngoảnh đầu thấy Âu Dương Phong cũng có vẻ kinh ngạc, lại nhìn qua Dương Khang, thấy y đột nhiên trên mặt đầy vẻ vui sướng, chành môi ra cười hì hì, dưới ánh trắng trắng ngà lại càng hiện rõ vẻ kỳ quái vô cùng, trong lòng đột nhiên rung động, kêu lên: -Té ra là độc thủ của Âu Dương bá bá.

Âu Dương Phong ngạc nhiên nói: -Xem dáng vẻ của y thì đúng là trúng phải chất độc trên con quái xà của ta, ta vốn muốn bắt y phải nếm mùi ấy, nhưng con tiểu nha đầu người đã làm thay ta, hay lắm, hay lắm. Chỉ là loại quái xà này trên đời chỉ mình ta có, con nha đầu người lấy đâu ra thế?

Hoàng Dung nói: -Ta lấy đâu ra quái xà? Đó vốn là chất độc của người, biết đâu người vẫn còn chưa biết.

Âu Dương Phong nói: -Chuyện này lạ thật.

Hoàng Dung nói: -Âu Dương bá bá, ta nhớ người từng đánh cuộc với Lão Ngoan đồng. Người đem nọc độc của con quái xà cho con cá mập nuốt, sau khi nó trúng độc mà chết, con cá mập thứ hai ăn thịt nó cũng bị trúng độc cứ thế lan rộng ra, có thể nói là lưu độc vô cùng, có đúng thế không?

Âu Dương Phong cười nói: -Độc vật của ta nếu không phải cực kỳ quái dị thì hóa ra hai chữ Tây độc chỉ là danh tiếng hão thôi sao?

Hoàng Dung nói: -Phải rồi, Nam Hy Nhân là con cá mập thứ nhất.

Lúc ấy Dương Khang đã như phát điên, chỉ lăn lộn dưới đất, Lương Tử ông định bế y lên, nhưng làm sao giữ được?

Âu Dương Phong cau mày ngẫm nghĩ, nhưng vẫn không hiểu, nói: -Xin nghe lời giải thích.

Hoàng Dung nói: -Ờ, người cho con quái xà cắn Nam Hy Nhân, hôm ấy ta gặp y trên đảo Đào Hoa, bị y đánh một quyền. Phát quyền ấy trúng vào vai trái ta, trên gai tám Nhuyễn vị giáp lưu lại máu độc của y. Tám Nhuyễn vị giáp này của ta là con cá mập thứ hai. Vị tiểu vương gia kia vùng chường chụp ta, lưới trời thưa mà không lọt, lại chụp trúng gai nhọn trên tám giáp, máu độc của Nam Hy Nhân truyền vào máu y. Ha ha, y là con cá mập thứ ba đấy.

Mọi người nghe tới câu ấy, nghĩ té ra quái xà của Âu Dương Phong lợi hại tới mức như thế, lại nghĩ tới việc Dương Khang bày độc kế hại chết Giang Nam ngũ quái, cuối cùng lại bị dính phải máu độc của Nam Hy Nhân, quả thật là báo ứng rất mau, ai cũng rung mình ớn lạnh.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bước tới trước mặt Âu Dương Phong, đột nhiên quỳ xuống kêu lên: -Âu Dương tiên sinh, xin người cứu mạng cho tiểu nhi, tiểu vương vĩnh viễn ghi nhớ đại ân đại đức.

Âu Dương Phong hô hô cười rộ, nói: -Mạng con người là mạng, còn mạng

cháu ta không phải là mạng chứ gì?

Ánh mắt từ từ quét qua bọn Bành Liên Hổ, âm trầm nói: -Có vị anh hùng nào không phục, mời đứng ra nói chuyện!

Mọi người bất giác đều đồng thời lùi lại, không dám lên tiếng.

Dương Khang đột nhiên quỳ xuống bình một tiếng, vung quyền đánh Lương Tử ông ngã lộn nhào. Hoàn Nhan Hồng Liệt đứng bật dậy kêu lên: -Mau đỡ tiểu vương gia tới Lâm An, chúng ta sẽ mời danh y chữa thương cho y.

Âu Dương Phong cười nói: -Chất độc của Lão Độc vật mà thiên hạ còn có danh y nào chữa được à? Lại có bậc danh y nào không thiết sống, dám làm hồng việc của ta chứ?

Hoàn Nhan Hồng Liệt không để ý gì tới y, nói với bọn gia tướng võ sĩ: - Còn không mau đỡ tiểu vương gia lên?

Dương Khang đột nhiên nhảy tung lên, đỉnh đầu suýt chạm xà ngang trên nóc miếu, chỉ mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt quát: -Người không phải là cha ta, người hại chết mẹ ta, lại còn muốn hại ta..

Hoàn Nhan Hồng Liệt vội lui lại vài bước, dưới chân lão đảo.

Sa Thông Thiên nói: -Tiểu vương gia, người định thần lại đi.

Rồi bước lên nắm hai cánh tay y, nào ngờ Dương Khang tay phải ngoặc lại nắm cổ tay y, tay trái hung dữ chụp mạnh xuống cánh tay y. Sa Thông Thiên bị đau vội giăng ra, đứng ngẩn người, chỉ cảm thấy cánh tay hơi tê, bất giác ruột gan như xé. Hoàng Dung lạnh lùng nói con cá mập thứ tư!

Bành Liên Hổ vốn chơi thân với sa Thông Thiên, y lại giỏi sử dụng độc vật, biết sa Thông Thiên đã bị trúng độc, lúc nguy cấp bèn rút yêu đao vù một tiếng chém xuống phía trên khuỷu tay sa Thông Thiên. Hầu Thông Hải còn chưa hiểu ý y, quát lớn: -Bành Liên Hổ, người dám đả thương sư ca ta à?

Rồi tung người vọt tới muốn liều mạng với y. Sa Thông Thiên nhin đau quát: -Đồ ngốc, đứng lại mau! Bành đại ca là tốt với ta đấy!

Lúc ấy Dương Khang thần trí càng hồ đồ, chỉ đông đánh tây, cắn xé cào cào.

Mọi người thấy tình cảnh của sa Thông Thiên đời nào còn dám đứng lại, cùng bật tiếng la hoảng, chạy tóa ra khỏi miếu. Trận đại loạn ấy lại khiến bầy quạ trên đỉnh tháp giạt mình bay lên, dưới ánh trăng chỉ thấy trên bãi đất trống trước miếu, bóng quạ bay tung, tiếng quang quác hòa vào tiếng gào thét của Dương Khang.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhảy ra cửa miếu, ngoảnh lại kêu lên: -Khang nhi, Khang nhi!

Dương Khang ứa nước mắt gọi: -Phụ vương, phụ vương!

Rồi chạy về phía y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng, đưa cánh tay ra, hai người ôm nhau, nói:

-Hài tử, người khỏe không?

Dưới ánh trăng đột nhiên thấy Dương Khang đôi hắc sắc mặt, há to miệng lộ ra hai hàng răng trắng nhớn cắn tới, Hoàn Nhan Hồng Liệt cả sợ, tay trái vận kinh xô ra, Dương Khang đã mất hết kinh lực, ngã ngửa ra đất lại lồm cồm ngồi dậy. Hoàn Nhan Hồng Liệt không dám nhìn nữa, vội chạy mau ra khỏi miếu, tung người lên ngựa, mọi người xúm xít trước sau bảo vệ, trong chớp mắt đã chạy mất hút không thấy đâu nữa.

Âu Dương Phong và Hoàng Dung nhìn Dương Khang lăn lộn dưới đất, đều xoay chuyển ý nghĩ, không ai nói gì. Qua một lúc, toàn thân Dương Khang co rúm lại rồi nằm bất động.

Âu Dương Phong lạnh lùng nói: -Bạn rộn tới nửa đêm, trời đã gần sáng rồi. Chúng ta đi xem cha người thế nào?

Hoàng Dung nói: -Bây giờ thì cha ta đã về đảo Đào Hoa rồi, còn có gì hay mà xem?

Âu Dương Phong sừng sốt, cười nhạt nói: -Té ra con tiểu nha đầu toàn đặt chuyện lừa người.

Hoàng Dung nói: -Ban đầu thì tự nhiên là có ý lừa người. Cha ta là loại người nào, há lại bị bọn đạo sĩ thối tha phái Toàn Chân vây khốn? Nếu ta không nói chuyện Cửu âm chân kinh thế nào, thì người cũng không cho ta hỏi han cô Ngốc.

Lúc ấy Kha Trấn ác vừa rất khâm phục, vừa rất thương yêu Hoàng Dung, chỉ mong nàng mau nghĩ ra cách nào hay để thoát thân trốn chạy. Chợt nghe Âu Dương Phong nói: -Trong những lời bịa đặt của người cũng có ba phần sự thật, nếu không Lão Độc vật cũng không dễ mà mắc câu. Được rồi, người đem đoạn văn dịch của cha người đọc lại từ đầu đến cuối cho ta nghe, không được giấu diếm nửa câu.

Hoàng Dung nói: -Thế nếu ta nhớ không được thì sao?

Âu Dương Phong nói: -Tốt nhất là người nên nhớ. Nếu không thì con tiểu nha đầu xinh đẹp lành lợi người bị con quái xà của ta cắn cho vài nhát, thì quả là một cảnh tượng rất không đẹp.

Lúc Hoàng Dung từ sau tượng thần nhảy ra, vốn đã có ý quyết chết, nhưng lúc ấy nhìn thấy thảm trạng của Dương Khang lúc lâm tử, bất giác run sợ nghĩ thầm: -Cho dù mình nói cho y biết đoạn kinh văn mà Nhất Đăng đại sư truyền thụ y vẫn không thể nào tha mình, làm thế nào nghĩ cách thoát thân đây?

Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, nghĩ chỉ còn cách trước tiên bôi bác với y vài câu rồi sẽ tính, bèn nói: -Ta thấy được nguyên bản kinh

văn thì hoặc giả có thể dịch ra được. Người cứ đọc từng câu từng câu để ta nghe thử.

Âu Dương Phong nói: -Những lời lú la lú lo ấy, ai mà nhớ được? Người không cần qua mắt ta nữa.

Hoàng Dung nghe y không đọc ra được, linh cơ chợt động, đã nghĩ ra kế, nghĩ thầm: -Y đã không nhớ được tự nhiên phải coi kinh văn là tính mạng.

Lúc ấy bèn nói: -Được thôi, người lấy kinh ra mà đọc.

Âu Dương Phong quyết ý bắt nàng giải thích, lập tức lấy trong bọc ra một gói giấy dầu, mở liên tiếp ba lớp, mới lấy ra quyển kinh văn mà Quách Tĩnh viết cho. Hoàng Dung cười thầm: -Tĩnh ca ca viết bừa một hơi mà Lão Độc vật y lại cho là thật.

Âu Dương Phong đánh hỏa tập lên, tìm được nửa cây nến trên bệ thờ châm vào, soi kinh văn vào đọc: -Hốt bất nhĩ, khảng lý đa đắc, tư căn lục phổ.

Hoàng Dung nói: -Giỏi xem tướng, chuyển vận mười hai hơi thở.

Âu Dương Phong cả mừng, lại đọc: -Cát nhĩ văn hóa tư, thập hổ.

Hoàng Dung nói: -Có thể thoát khỏi họa hoạn, đạt tới chỗ thông thần.

Âu Dương Phong đọc: -Thủ đạt biệt tư thổ, ân nê khư.

Hoàng Dung nói: -Sai rồi, người đọc sai rồi?

Âu Dương Phong nói: -Không sai, đúng là trong này viết như thế.

Hoàng Dung nói: -Vậy thì lạ đấy, câu này không sao hiểu được.

Rồi đưa tay trái lên chống cằm, làm như đang khó nhọc suy nghĩ. Âu Dương Phong vô cùng sốt ruột, nhìn nàng chăm chăm, chỉ mong nàng nghĩ ra cho mau.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung nói: -À, phải rồi, chắc là gã tiểu tử ngốc Quách Tĩnh viết sai, đưa ta xem nào.

Âu Dương Phong không nghĩ gì khác, đưa kinh văn qua.

Hoàng Dung đón lấy, tay trái cầm nến như đọc kỹ kinh văn, đột nhiên hai chân nhảy vọt lên lui ra hơn một trượng, kê mấy trang giấy vào cách ngọn lửa nửa thước, quát: -Âu Dương bá bá, kinh văn này là giả để ta đốt cho xong.

Âu Dương Phong cả sợ vội nói: -Này, này, người làm gì thế? Mau trả lại cho ta.

Hoàng Dung cười nói: -Người muốn lấy kinh văn hay muốn lấy mạng ta?

Âu Dương Phong nói: -Lấy mạng người làm gì, mau trả lại cho ta.

Giọng nói cấp bách khác hẳn lúc bình thời, lấy thế định nhảy lên cướp lại. Hoàng Dung kê kinh văn vào cách ngọn nến hai tấc, nói: -Đứng lại!

Người mà động đậy một cái ta sẽ đốt, chỉ cần cháy mất một chữ thì suốt đời người sẽ phải hối hận đấy.

Âu Dương Phong nghĩ thấy không sai, hừ một tiếng, nói: -Ta không đấu nổi với con quỷ ranh mãnh nhà ngươi, đặt kinh văn xuống rồi ngươi đi cho xong.

Hoàng Dung nói: -Ngươi là bậc tôn sư trên đời, không được nuốt lời đấy.

Âu Dương Phong sầm mặt nói: -Ta nói mau đặt kinh văn xuống rồi ngươi đi đường ngươi.

Hoàng Dung biết y là kẻ rất có thân phận, tuy tính tình độc ác xấu xa nhưng không nuốt lời với người khác, lập tức đặt cả kinh văn lẫn ngọn nến xuống đất, cười nói: -Âu Dương bá bá, xin lỗi nhé.

Rồi nhắc ngọn Đả cầu bồng lên quay người định đi.

Âu Dương Phong cũng không ngoảnh lại, đột nhiên nhảy bật lên lật tay ra chưởng, bùng một tiếng vang dội, đã đánh vỡ một nửa tượng thần Thiết thương Vương Ngạn Chương, quát: -Lão mù họ Kha kia, ra đây mau.

Hoàng Dung cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kha Trấn ác đã từ sau tượng thần nhảy ra, vung ngọn thương sắt bảo vệ trước mặt. Hoàng Dung lập tức hiểu ra "Với bản lĩnh của Lão Độc vật thì Kha đại gia núp sau lưng thần tượng há lại qua mặt được y? Có lẽ y nghe được tiếng thở. Chỉ là y không coi Kha đại gia vào đâu, nên nãy giờ cứ ần ần không nói ra."

Lập tức tung người vọt tới, ngọn trúc bồng khẽ đưa ra cùng thủ thế, nói với Âu Dương Phong: -Âu Dương bá bá, ta không đi đâu, ngươi thả y đi đi.

Kha Trấn ác nói: -Không, Dung nhi, ngươi đi đi, ngươi đi tìm Tĩnh nhi bảo y trả thù cho sáu anh em ta.

Hoàng Dung buồn rầu nói: -Nếu y tin lời ta thì đã tin rồi. Kha đại gia, nếu ngươi không đi thì nỗi oan khuất của cha con ta không bao giờ được sáng tỏ. Ngươi nói với Quách Tĩnh rằng ta không hề trách y, bảo y đừng khó xử.

Kha Trấn ác đời nào chịu để nàng xả thân cứu mình, hai người cãi cọ không thôi.

Âu Dương Phong sốt ruột, mắng: -Con nha đầu, ta đã ưng thuận để ngươi đi, ngươi còn lằng nhằng cái gì?

Hoàng Dung nói: -Nhưng ta không thích đi. Âu Dương bá bá, ngươi đuổi lão mù này đi đi, ta sẽ nói chuyện vui vẻ cho ngươi đỡ buồn, chứ đừng làm hại y.

Âu Dương Phong nghĩ thầm: -Ngươi không đi là tốt nhất chứ gã mù này sống hay chết có can hệ gì tới ta?

Bèn sãi chân bước lên một bước vung tay chụp vào ngực Kha Trấn ác. Kha Trấn ác vung ngang ngọn thiết thương ra bảo vệ trước ngực. Âu Dương Phong rung tay gạt một cái hai tay Kha Trấn ác tê chồn, trước ngực bị dội lại đau buốt lên, keng một tiếng, ngọn thiết thương đã tung lên chọc thủng mái ngói bay luôn ra ngoài.

Kha Trấn ác vội nhảy lùi lại, người đang trên không chưa rơi xuống đất thì trước ngực đã bị tóm chặt, thân hình đã bị Âu Dương Phong nắm lấy nhấc lên. Y từng gặp nhiều đại địch, tuy giữa lúc nguy cấp vẫn không rối loạn, tay trái khẽ giơ lên, hai ngọn độc lăng bay thẳng vào giữa mặt đối phương. Âu Dương Phong không ngờ y lại có hiểm chiêu chuyển bại thành thắng này, khoảng cách quá gần, độc lăng bắn ra rất mau, quả thật khó lòng né tránh, lập tức ngửa người về phía sau thừa thế đẩy một cái, ném Kha Trấn ác lên cao.

Lúc Kha Trấn ác từ sau thân tượng nhảy ra thì mặt hướng ra cổng miếu, bị Âu Dương Phong ném cái ấy không tự chủ được, lại bay xuyên cửa ra ngoài. Cái ném ấy kinh lực rất lớn, thân hình y lại bay ra phía trước độc lăng, hai ngọn độc lăng bay qua đầu Âu Dương Phong, sắp đánh vào người Kha Trấn ác. Hoàng Dung kêu lên: -Ái chà?

Thì thấy Kha Trấn ác hơi nghiêng người đi một cái, tay trái nhẹ nhàng khéo léo chụp lại hai ngọn độc lăng, thuật nghe tiếng xét hình của y quả đã đạt tới hóa cảnh, so với người còn đủ hai mắt có khi còn thấy rõ ràng hơn.

Âu Dương Phong bật tiếng khen ngợi, nói: -Người giỏi lắm, lão mù họ Kha, tha cho người đi đây.

Kha Trấn ác rơi xuống đất vẫn còn ngẩn ngừ. Hoàng Dung cười nói: -Kha đại gia, Âu Dương Phong muốn bái ta làm sư phụ để học tập Cửu âm chân kinh. Người còn không đi, cũng định bái ta làm sư phụ sao?

Kha Trấn ác biết tuy nàng nói năng có vẻ nhõn nhỡ nhưng hoàn cảnh quả thật mườì phần nguy hiểm, cứ đứng trước miếu không chịu đi.

Âu Dương Phong ngẩng đầu nhìn trời, nói: -Trời sắp sáng rồi, đi thôi?

Rồi kéo tay Hoàng Dung đi ra khỏi miếu. Hoàng Dung kêu lên: -Kha đại gia, nhớ mấy chữ ta viết trên tay người đây.

Nói tới tiếng cuối cùng, thân hình đã đi ra xa vài trượng.

Kha Trấn ác ngẩn người hồi lâu, nghe tiếng quạ từng bầy từng bầy bay vào trong miếu giành nhau mổ thịt xác chết, lúc ấy nhảy lên trên nóc miếu tìm ngọn thương sắt. Y đứng ngẩn ra trên nóc miếu hồi lâu, nghĩ thầm: -Trời đất mệnh mông, mình mù lòa tìm đâu chốn yên thân?

Chợt nghe tiếng quạ kêu lên thê thảm, không ngừng từ trên không lộp độp rơi xuống, nguyên là bầy quạ ăn thịt trên xác Dương Khang nổi nhau trúng độc mà chết, bất giác thở dài một hơi, nhảy xuống đất, chống ngọn thương đi lên phía bắc.

Đi tới hôm thứ ba, chợt nghe trên không có tiếng chim điêu kêu vang, nghĩ đối điêu đã ở đây thì Quách Tĩnh có lẽ cũng ở cạnh đây, lập tức cao giọng gọi to giữa đồng trống: -Tĩnh nhi, Tĩnh nhi!

Qua không bao lâu quả nhiên nghe tiếng vó ngựa khua vang, Quách Tĩnh cưỡi con tiểu hồng mã phóng tới. Y và Kha Trấn ác lạc nhau trong lúc hỗn chiến, lúc ấy thấy sư phụ không bị gì, vô cùng mừng rỡ, không chờ ngựa dừng lại đã vội vàng nhảy xuống, chạy tới ôm chặt Kha Trấn ác, luôn miệng kêu “Đại sư phụ!

Kha Trấn ác giang thẳng tay tát y hai cái nẩy lửa. Quách Tĩnh không dám né tránh, ngạc nhiên buông tay ra. Kha Trấn ác tay trái tiếp tục đánh Quách Tĩnh, tay phải thì liên tiếp tát vào mặt mình. Lần này thì Quách Tĩnh càng kinh ngạc, kêu lên: -Đại sư phụ, người làm gì thế?

Kha Trấn ác mắng: -Người là thằng nhỏ hồ đồ, ta là lão già hồ đồ!

Y tát hơn mười cái mới dừng tay, hai người mặt mũi đều sưng vù. Kha Trấn ác ngoác miệng chửi Quách Tĩnh và mình suốt nửa ngày mới đem mọi chuyện trong ngôi miếu cổ nhất nhất kể lại.

Quách Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vừa đau xót vừa xấu hổ, nghĩ thầm: - Té ra chân tướng là như thế, mình quả thật trách lầm Dung nhi rồi.

Kha Trấn ác quát: -Người nói chúng ta có đáng chết không?

Quách Tĩnh luôn miệng khen phải, lại nói: -Là đệ tử đáng chết. Đại sư phụ mắt kém, không trách người được.

Kha Trấn ác tức giận nói: -Con mẹ nó, ta cũng đáng chết! Mắt ta tuy mù nhưng chẳng lẽ trong lòng cũng mù à?

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta mau nghĩ cách cứu Dung nhi.

Kha Trấn ác nói: -Cha cô ta đâu?

Quách Tĩnh nói: -Hoàng đảo chủ hộ tống Hồng ân sư ra đảo Đào Hoa trị thương rồi. Đại sư phụ, người nói Âu Dương Phong đưa Dung nhi đi đâu?

Kha Trấn ác im lặng không đáp, qua hồi lâu mới nói: -Dung nhi bị y bắt đi, cho dù không chết cũng không biết bị y hành hạ trở thành thế nào nữa. Tĩnh nhi, người mau đi cứu, ta thì phải tự sát để tạ ơn cô ta.

Quách Tĩnh hoảng sợ kêu: -Không được! Người muôn vạn lần đừng nghĩ thế, chỉ là y vốn biết tính tình sư phụ cương cường, không nghe lời ai, nói chết là chết không hề nghĩ lại, lúc ấy bèn nói: -Đại sư phụ, người tới đảo Đào Hoa báo tin, khi nào gặp Hoàng đảo chủ thì xin ông mau đi cứu viện, đệ tử quả thật không phải là đối thủ của Âu Dương Phong đâu.

Kha Trấn ác nghĩ thấy không sai, bèn cầm thương sắt đi luôn. Quách Tĩnh lưu luyến không nỡ chia tay, đi theo phía sau. Kha Trấn ác vùng thương sắt đánh ra, mắng: -Còn không đi mau đi! Người không đem Dung nhi lành lặn trở về cho ta thì ta sẽ lấy mạng người đây.

Quách Tĩnh đành đứng lại, nhìn theo bóng sư phụ khuất dần trong rừng dâu phía đông, quả thật không biết đi đâu mà tìm Hoàng Dung, nghĩ ngợi hồi lâu giục ngựa thả缰 tìm đường tới miếu Thiết Thương. Chỉ thấy trước miếu sau miếu đầy xác quạ chết, trong điện thờ chỉ còn một bộ xương trắng.

Quách Tĩnh tuy căm hận Dương Khang hại chết sư phụ, nhưng nghĩ y đã chết, oán thù từ nay bỏ hết, nhớ tới việc kết nghĩa với nhau một thời gian bèn nhặt nhanh xương y mang ra sau miếu chôn cất, lạy mấy lạy rồi khấn: -Dương huynh đệ, nếu người nghĩ tới tình nghĩa ta chôn cất người hôm nay thì nên phù hộ ta tìm được Dung nhi để bù lại những lỗi lầm của người lúc còn sống.

Sau đó Quách Tĩnh suốt đường hỏi thăm tìm tung tích Hoàng Dung. Lần ấy y tìm suốt nửa năm, thu qua đông tới, đông hết xuân về, y cưỡi hồng mã mang theo đôi điếu tìm kiếm khắp nơi, hỏi khắp Cái bang, phái Toàn Chân cho tới đồng đạo võ lâm các nơi, mà vẫn không có được chút tin tức nào của Hoàng Dung. Nghĩ tới trong nửa năm nay không biết Hoàng Dung đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, quả thật lòng đau như cắt, vì thế quyết ý đi khắp chân trời góc biển cũng phải tìm được nàng. Y một là tới Yên Kinh, hai là tới Biện Lương, ngay Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không biết đi đâu. Quần cái trong Cái bang nghe nói bang chủ gặp nạn, cũng cho toàn bang lên đường tìm kiếm. Hôm ấy Quách Tĩnh tới Quy Vân trang lại thấy trang trại đã bị đốt thành một đồng tro tàn, không biết cha con Lục Thừa Phong, Lục Quán Anh đã gặp phải kiếp nạn gì?

Một hôm tới địa giới sơn Đông, chỉ thấy dọc đường mười nhà thì chín gian bỏ trống, người trên đường nhao nhao chạy nạn, đều nói quân Mông Cổ đánh nhau với quân Kim, quân Kim tan vỡ, quân lính thua trận chạy về cướp đoạt tiền bạc, cường dân phụ nữ, không gì không làm. Quách Tĩnh đi ba ngày, càng lên phía bắc càng đau lòng cay mắt, nghĩ việc binh là họa, việc đánh nhau là nguy, người khổ nhất vẫn là bách tính.

Hôm ấy tới một thôn trang trong sơn cốc cạnh Tế Thủy, đang muốn hỏi tìm nơi nghỉ lại đột nhiên phía trước có tiếng la hét ầm ĩ, người kêu ngựa hí, mấy chục tên quân Kim xông vào thôn phóng lửa đốt nhà, đuổi hết dân ra khỏi nhà, cứ thấy con gái trẻ tuổi là bắt trói từng người, còn bao nhiêu thì không kể già trẻ, cứ thấy người là chém.

Quách Tĩnh thấy thế cả giận, thúc ngựa xông tới, tay phải giật ngọn thương lớn trong tay viên tướng đứng đầu đội quân chưởng trái đánh vào huyệt Thái dương của y. Lúc bấy giờ y sớm tối luyện công không ngừng, nội công tiến triển rất xa, một chưởng ấy đánh qua, tên võ quan kia lập tức lòi mắt chết tươi. Đám quân Kim la hò ầm ĩ, cùng giơ đao thương lên xông vào. Con tiểu hồng mã đã trải qua chiến trận lại càng phấn khích, phóng như bay vào đám quân Kim. Quách Tĩnh tay trái lại giật được một thanh đại đao, tay phải đâm tay trái chém, sử dụng thuật

song thủ hổ bác, quát tháo đánh giết.

Đám quân Kim thấy người này mạnh mẽ dữ tợn, quân lính đã thua trận làm sao còn có ý chí đánh nhau, bỏ chạy ra khỏi thôn. Đột nhiên trước mặt có một lá cờ lớn phất gió, trong làn bụi mù có một toán quân Mông Cổ rầm rập phóng tới.

Quân Kim bị quân Mông Cổ đánh giết đã kinh hồn táng đảm, không dám đón đánh, cây số đông quay lại đánh nhau với Quách Tĩnh, chỉ mong cướp đường bỏ chạy.

Quách Tĩnh căm hận quân Kim tàn hại bách tính, thúc ngựa ra khỏi thôn trước, một người một ngựa, oai phong凛冽 giữ chắc chỗ hiểm ở cửa núi. Hơn mười tên quân Kim cố gắng xông lên bị y liên tiếp giết chết mấy người. Số còn lại không dám xông tới, tiến không được thoái không xong, dồn lại thành một đám rối loạn.

Quân Mông Cổ thấy phía trước đột nhiên có người giúp đỡ cũng rất bất ngờ, xung sát một trận, hơn mười mấy tên quân Kim đều bị giết sạch trong thôn.

Viên Bách phu trưởng đứng đầu toán quân Mông Cổ đang định hỏi lai lịch Quách Tĩnh, trong toán lại có một viên Thập phu trưởng biết mặt Quách Tĩnh, bèn gọi lớn: -Kim đao phò mã!

Rồi lạy rạp xuống đất. Viên Bách phu trưởng nghe thấy là phò mã gia của đại hãn, đâu dám khinh thường, vội xuống ngựa làm lễ, sai người ruổi ngựa về báo.

Quách Tĩnh vội truyền lệnh sai quân Mông Cổ mau dập tắt lửa trong thôn.

Dân thôn đỡ người già bế trẻ con nhao nhao kéo tới cảm tạ.

Đang âm ỉ, ngoài thôn chợt có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, vô số quân mã đổ tới. Đám bách tính cả kinh, bất giác ngó mặt nhìn nhau. Chỉ thấy một con ngựa hồng phóng tới như gió, một viên tướng quân thiếu niên trên ngựa gọi lớn “Quách Tĩnh an đáp ở đây phải không?”

Quách Tĩnh nhìn ra thì là Đà Lô, cả mừng kêu lên: -Đà Lô an đáp.

Hai người chạy tới ôm chầm lấy nhau. Đôi điều biết Đà Lô, cũng bước tới cọ cọ, mười phần thân thiết. Đà Lô sai một viên Thiên phu trưởng đem quân truy kích quân Kim, hạ lệnh dựng lều trướng trên sườn núi, cùng Quách Tĩnh kể lại những chuyện từ khi chia tay đến nay.

Đà Lô nói tới quân vụ Bắc quốc, Quách Tĩnh mới biết trong hơn một năm nay, Thành Cát Tư Hãn ngựa không dừng vó, đông phạt tây chinh, mở rộng đất đai rất nhiều. Truật Xích, sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài Đà Lô bốn vương tử, Mộc Hoa Lê, Bác Nhĩ Truật, Bác Nhĩ Hốt, Xích lão Ôn tứ kiệt đều lập rất nhiều công lao hãn mã. Hiện Đà Lô và Mộc Hoa Lê cầm quân đánh Kim, đại chiến mấy trận ở sơn Đông đánh quân Kim đại bại

tan rã. Quân sĩ còn lại của nước Kim tập trung ở cửa Đồng Quan, đóng chặt cửa quan cố thủ, không dám ra sơn Đông nghênh chiến.

Quách Tĩnh ở lại trong quân Đà Lôi mấy ngày, khoái mã đưa tin khẩn tới báo Thành Cát Tư Hãn triệu tập chư vương cùng tướng đại hội ở mạc bắc. Đà Lôi và Mộc Hoa Lê không dám chần chừ, giao cờ lệnh đại cho phó tướng, liền đêm về bắc. Quách Tĩnh nhớ mẹ, lúc ấy cũng đi với Đà Lôi.

Qua nhiều ngày tới sông Cán Nạn Hà, đưa mắt nhìn ra, trên thảo nguyên rộng lớn mênh mông lều trại san sát, hàng vạn hàng vạn chiến mã chạy nhảy reo hí, hàng vạn hàng vạn thương đao lóe ánh mặt trời. Trong hàng vạn hàng vạn ngôi lều màu xám có một ngôi lều vải vàng nhô cao lên, trụ trên nóc lều đúc bằng vàng, trước lều treo cao một lá cờ đại độc có chín chòm lông trắng.

Quách Tĩnh kéo cương dừng ngựa trên đồi cát, thấy binh uy hùng tráng như thế, nghĩ thầm kim trướng oai chấn đại mạc, vua nơi tuyệt vực, tướng tượng cảnh Thành Cát Tư Hãn trong kim trướng truyền hiệu lệnh, khoái mã từng con từng con nối nhau phóng đi đưa hiệu lệnh tới tay các vương tử và đại tướng cách xa vạn dặm, tiếng tù và thổi vang, khói lửa bốc cao trên thảo nguyên, tên bay như châu chấu, trường đao chớp sáng, vó ngựa sắt phóng trong làn bụi cát bay mù mịt.

Y đang nghĩ “Đại hãn muốn có nhiều đất đai nhân dân như thế, không biết là có ý gì?”

Chợt thấy bụi bay mù mịt, một đội kỵ binh phóng mau tới. Đà Lôi, Mộc Hoa Lê, Quách Tĩnh ba người vào kim trướng của Thành Cát Tư Hãn, chỉ thấy các vương tử và chư tướng đều đã tụ tập trong trướng, xếp hàng hai bên.

Thành Cát Tư Hãn thấy ba người bước vào, vô cùng vui mừng. Đà Lôi và Mộc Hoa Lê bẩm báo về quân tình, Quách Tĩnh bước lên quỳ xuống thỉnh tội, nói: - Đại hãn sai con đi lấy đầu Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim, nhưng mấy lần gặp nhau đều bị y trốn thoát, xin đại hãn cứ trách phạt.

Thành Cát Tư Hãn cười nói: -Chim ưng nhỏ lớn rồi, thế nào cũng có một ngày bắt được chồn thỏ, ta phạt ngươi làm gì? Ngươi tới đây rất hay, ta thỉnh thoảng vẫn nhớ ngươi.

Lúc ấy bèn cùng các tướng bàn bạc kế sách đánh Kim.

Mộc Hoa Lê dâng kế

-Tinh binh nước Kim đều cố thủ ở Đồng Quan, lúc khẩn cấp khó kéo xuống, thượng sách không gì bằng liên kết với nhà Tống cùng đánh.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Hay, vậy cứ làm theo như thế. Lúc ấy bèn ra lệnh viết thư, sai sứ xuống nam. Đại hội họp tới tối mới tan.

Quách Tĩnh cáo từ ra khỏi kim trướng, trong sắc chiều mênh mông đang tìm tới lều của mẹ, đột nhiên sau lưng có hai cánh tay đưa ra bịt kín mắt y. Với võ công của y lúc bấy giờ thì làm sao để người ta đánh lén sau lưng, nghiêng người đang định hất người kia ra thì người thấy mùi thơm, lại thấy đó là một cô gái vội rút tay lại kêu: -Hoa Tranh muội tử!

Chỉ thấy công chúa Hoa Tranh như cười mà không phải cười đang đứng đó.

Hai người chia tay gần một năm, lần này gặp nhau, chỉ thấy nàng thân hình cao hơn, đứng thẳng giữa gió to cổ rậm, càng hiện rõ dáng vẻ xinh đẹp khỏe mạnh.

Quách Tĩnh lại kêu một tiếng: -Muội tử?

Hoa Tranh mừng quá rơi nước mắt, kêu lên: -Quả nhiên người về rồi.

Quách Tĩnh thấy nàng bộc lộ chân tình, trong lòng cũng rất cảm động, nhất thời có ngàn muôn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Hai người cầm tay nhau cùng tới lều Lý Bình. Mẹ con Quách Tĩnh gặp nhau tự nhiên một phen mừng mừng tủi tủi.

Lại qua mấy hôm, Thành Cát Tư Hãn triệu kiến Quách Tĩnh, nói: -Những điều người làm ta đều đã nghe Đà Lôi nói lại. Hai tử người thủ tín trọng nghĩa, ta rất vui lòng. Qua vài hôm nữa ta sẽ cho người và con gái ta làm lễ thành thân.

Quách Tĩnh giật nảy mình, nghĩ thầm hiện tại Dung nhi sống chết chưa rõ, mình làm sao có thể phản bội nàng mà kết hôn với người khác?

Nhưng thấy vẻ mặt Thành Cát Tư Hãn oai nghiêm, nên tuy trong lòng rất muốn chống mệnh, nhưng vẫn áp a áp ứng, không nói được nửa câu Thành Cát Tư Hãn vốn biết y chất phác, chỉ cho rằng y mừng quá ngẩn ra, bèn lập tức thưởng cho y một ngàn hộ nô lệ, một trăm cân vàng, năm trăm con bò, hai ngàn con dê, bảo y trở về lo chuyện đám cưới.

Hoa Tranh là con gái út của Thành Cát Tư Hãn, được phụ vương cưng chiều từ nhỏ. Lúc ấy thế lực của Mông Cổ càng lúc càng thịnh vượng, Thành Cát Tư Hãn đánh đâu thắng đó, đại hãn các tộc nghe nói: -Thành Cát Tư Hãn gả con gái, nhao nhao tới chúc mừng, nhưng lễ vật quý giá chất đầy mấy chục gian lều Công chúa Hoa Tranh mừng ra mặt, Quách Tĩnh thì trong lòng phiền não, mặt buồn rười rượi.

Nhìn thấy ngày cưới đã tới gần, Quách Tĩnh vò đầu bứt tai, không biết làm sao là tốt. Lý Bình thấy con trai có vẻ khác lạ, tối hôm ấy ngồi trong lều bèn hỏi, Quách Tĩnh bèn đem việc Hoàng Dung từ đầu tới cuối kể rõ một lượt. Lý Bình nghe xong, suốt hồi lâu không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh nói: -Mẹ, hài nhi rất khó xử, không biết làm thế nào là tốt.

Lý Bình nói: -Đại hãn đối với chúng ta ơn sâu nghĩa nặng, há có thể phụ? Nhưng Dung nhi kia, Dung nhi kia, ờ, ta tuy chưa gặp cô ta, nhưng nghĩ

lại cũng là người rất đáng yêu mến.

Quách Tĩnh chợt nói: -Mẹ. Nếu cha con gặp chuyện này thì ông sẽ làm sao?

Lý Bình không ngờ y đột nhiên có câu hỏi kỳ lạ như thế, ngần ra hồi lâu, nhớ lại tính tình của chồng lúc còn sống, lập tức hiên ngang nói: -Cha người nhất sinh thà mình chịu đau khổ chứ quyết không chịu có nửa điểm phụ lòng người khác.

Quách Tĩnh đứng lên, quả quyết nói: -Hài nhi tuy chưa gặp mặt cha nhưng cũng học theo cha làm người. Nếu Dung nhi bình an, hài nhi sẽ giữ lời hẹn cũ, thành thân với công chúa Hoa Tranh. Nếu Dung nhi có gì bất trắc, thì kiếp này hài nhi quyết không lấy vợ nữa.

Lý Bình nghĩ thầm: -Nếu đúng thế thì dòng dõi nhà họ Quách ta há chẳng tới con là dứt sao? Nhưng tính tình thẳng nhỏ này không khác gì cha nó, vô cùng cố chấp, nếu đã định chủ ý thì người ngoài có nói nhiều cũng vô dụng.

Lúc ấy bèn hỏi: -Vậy con bầm cáo với đại hãn thế nào?

Quách Tĩnh nói: -Con cũng nói với đại hãn mấy câu vừa rồi.

Lý Bình có ý muốn thành toàn ơn nghĩa cho con, bèn nói: -Được, chỗ này cũng không thể ở lâu, con đi tạ lỗi với đại hãn, mẹ con ta sẽ lập tức lên đường về nam.

Quách Tĩnh gật đầu khen phải.

Hai mẹ con đêm ấy thu thập hành lý, ngoài quần áo vật dùng tùy thân và một ít vàng bạc, còn tất cả những thứ đại hãn ban cho đều niêm phong lại trong lều.

Quách Tĩnh chuẩn bị đã xong, nói: -Con đi từ biệt công chúa.

Lý Bình ngần ngừ nói: -Chuyện này làm sao nói ra miệng được? Con rón rén trốn đi là được để cô ta khỏi phải đau lòng.

Quách Tĩnh nói: -Không, con muốn đích thân nói chuyện với cô ta.

Rồi bước ra khỏi lều, tìm tới thẳng lều Hoa Tranh.

Công chúa Hoa Tranh và mẹ ở trong một gian lều, mấy hôm ấy đang vui vẻ tung bưng lo lắng chuyện đám cưới, chợt nghe Quách Tĩnh ngoài lều kêu, mặt chợt đỏ bừng, kêu lên: -Mẹ!

Mẹ nàng cười nói: -Còn mấy ngày nữa là thành thân rồi, cả ngày không thấy mặt cũng không nên. Được thôi, con ra gặp y đi.

Hoa Tranh cười khẽ bước ra, hạ giọng nói: -Quách Tĩnh ca ca.

Quách Tĩnh nói: -Muội tử, ta có câu muốn nói với cô.

Rồi dắt nàng đi qua phía tây.

Hai người đi được vài dặm, cách đại doanh khá xa mới ngồi xuống bãi

cổ.

Hoa Tranh nép vào người Quách Tĩnh, hạ giọng nói: -Tĩnh ca ca, ta cũng đang có chuyện muốn nói với người.

Quách Tĩnh thoáng hoảng sợ nói: -À, cô đã biết rồi à?

Nghĩ thầm nàng biết thì càng hay, nếu không thì quả thật không biết mở miệng thế nào. Hoa Tranh nói: -Biết chuyện gì? Ta đang muốn nói với người, là ta không phải là con gái đại hãn.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Cái gì?

Hoa Tranh ngẩng đầu nhìn vầng trăng non vừa lên ở chân trời, thông thả nói: - Sau khi ta thành thân với người, ta sẽ quên mình là con gái của Thành Cát Tư Hãn, ta chỉ là vợ của Quách Tĩnh. Người muốn đánh mắng ta thì cứ đánh mắng. Đừng vì nghĩ tới cha ta là đại hãn mà người phải chịu ủy khuất.

Quách Tĩnh trong lòng chua xót, nhiệt huyết trào lên, nói: -Muội tử, cô đối với ta quá tốt, chỉ đáng tiếc là ta không xứng đáng với cô.

Hoa Tranh nói: -Cái gì mà không xứng đáng? Người là người tốt nhất trên đời, ngoài cha ta ra không ai bằng được người. Bốn vị ca ca của ta cũng không bằng một nửa người.

Quách Tĩnh ngẩn ra hồi lâu, việc sáng sớm ngày mai mình đã rời Mông Cổ về nam lại càng không sao nói ra được.

Hoa Tranh lại nói: -Mấy hôm nay quả thật ta vui lắm. Nhớ tới lúc trước ta nghe nói người chết, quả thật rất hận là mình không thể chết theo cho xong. Cũng nhờ Đà Lôi ca ca giật lấy thanh đao trên tay ta, nếu không thì làm sao ta còn lấy người được nữa? Quách Tĩnh ca ca, nếu không làm vợ người được thì ta thà chết còn hơn.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Dung nhi thì không nói với mình như thế, có điều hai người đối xử với mình đều rất tốt.

Nghĩ tới Hoàng Dung, không kìm được tiếng thở dài.

Hoa Tranh ngạc nhiên nói: -Ờ, tại sao người lại thở dài?

Quách Tĩnh ngần ngừ nói: -Không có gì.

Hoa Tranh nói: -Ồ, đại ca và nhị ca của ta không thích người, nhưng tam ca và tứ ca lại rất tốt với người. Trước mặt cha ta cứ nói đại ca và nhị ca không tốt, tam ca và tứ ca tốt, người không cần lo.

Quách Tĩnh nói: -Sao thế?

Hoa Tranh rất đặc ý, nói: -Ta nghe mẹ nói cha đã lớn tuổi, hiện đang nghĩ việc lập Hãn thái tử, người đoán là lập ai?

Quách Tĩnh nói: -Tự nhiên là đại ca Truật Xích rồi. Y lớn tuổi nhất, công lao lại lớn nhất.

Hoa Tranh lắc đầu nói: -Ta đoán sẽ không lập đại ca, quá nửa là lập tam

ca, nếu không thì là tứ ca.

Quách Tĩnh biết con trưởng Thành Cát Tư Hãn là Truật Xích tinh minh tài giỏi, con thứ hai sát Hợp Đài dũng cảm thiện chiến, hai người so ra không thua kém gì nhau, trước nay vẫn tranh giành nhau. Con thứ ba là Oa Khoát Đài thì thích uống rượu săn bắn, tính tình rộng rãi, y biết tương lai sau khi phụ vương chết thì người kế thừa ngôi vị đại hãn nếu không phải là đại ca ắt là nhị ca, nhưng trong bốn anh em phụ vương vẫn yêu thương em mình là Đà Lôi nhất, người mà đại hãn lập quyết không phải là mình, vì vậy xưa nay không hề tranh giành với ai, ba người kia đều đối xử tốt với y Quách Tĩnh nghe Hoa Tranh nói thế cảm thấy khó tin, nói: -Chẳng lẽ bằng vào mấy câu của cô mà đại hãn lại thay Hãn thái tử à?

Hoa Tranh nói: -Ta cũng không biết nữa, ta chỉ đoán mò thôi. Có điều cho dù đại ca hay nhị ca trong tương lai làm đại hãn, người cũng không cần lo. Nếu họ làm khó người, ta sẽ động đao liễu mạng với họ.

Hoa Tranh từ nhỏ được Thành Cát Tư Hãn sủng ái bốn người anh trước nay đều nhường nàng ba phần. Quách Tĩnh biết nàng nói được là làm được, cười khẽ một tiếng, nói: -Không cần thế đâu.

Hoa Tranh nói: -Đúng đấy, nếu các anh đối xử với chúng ta không tốt thì chúng ta cùng về nam.

Quách Tĩnh buột miệng nói: -Ta đang muốn nói với cô là ta phải về nam.

Hoa Tranh sững sốt, nói: -Chỉ sợ cha mẹ ta không rời được ta.

Quách Tĩnh nói: -Ta chỉ đi một mình ...

Hoa Tranh nói: -Ờ, ta vĩnh viễn nghe lời người, người nói về nam, thì ta cũng đi với người. Nếu cha mẹ không cho, hai chúng ta sẽ lén trốn đi.

Quách Tĩnh lại nhin không được nữa, nhảy bật dậy kêu lên: -Là hai mẹ con ta về nam.

Câu ấy vừa nói ra, một người đang đứng, một người đang ngồi, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đều cứng đờ như tượng gỗ, Hoa Tranh nước mắt vòng quanh, nhất thời không rõ ý y.

Quách Tĩnh nói: -Muội tử, ta xin lỗi cô! Ta không thể thành thân với cô.

Hoa Tranh vội nói: -Ta làm việc gì sai trái? Người trách ta không tự sát theo người phải không?

Quách Tĩnh kêu lên: -Không, không, không phải cô không tốt. Ta không biết là ai có lỗi, nghĩ đi nghĩ lại thì nhất định là ta có lỗi.

Lúc ấy bèn kể hết mọi việc về Hoàng Dung không giấu diếm gì. Nói tới đoạn Hoàng Dung bị Âu Dương Phong bắt đi, mình tìm nàng hơn nửa năm nay không gặp, Hoa Tranh nghe y kể rất xúc động, cũng không kìm được rơi nước mắt.

Quách Tĩnh nói: -Muội tử, cô quên ta đi thôi, ta không tìm được nàng không xong.

Hoa Tranh nói: -Người tìm được nàng rồi, có về thăm ta không?

Quách Tĩnh nói: -Nếu nàng bình yên vô sự thì nhất định ta sẽ về bắc. Nếu cô không chê bỏ ta, vẫn còn cần ta thì ta sẽ thành thân với cô, quyết không hối hận.

Hoa Tranh thông thả nói: -Người không cần nói thế. Người biết ta vĩnh viễn muốn lấy người. Người đi tìm nàng đi, tìm mười năm, hai mươi năm, chỉ cần ta còn sống, thì ta vẫn chờ người trên thảo nguyên.

Quách Tĩnh trong lòng xúc động, nói: -Đúng rồi, tìm mười năm, tìm hai mươi năm, ta cũng phải tìm được nàng.

-Tìm mười năm, tìm hai mươi năm, ta lúc nào cũng nhớ tới cô đang chờ ta trên thảo nguyên.

Hoa Tranh nhảy bật dậy, ngã vào lòng y buông tiếng khóc lớn. Quách Tĩnh nhẹ nhàng ôm nàng, mi mắt cũng đỏ lên.

Hai người dựa vào nhau không nói gì, đều biết việc đã như thế càng nói nhiều chỉ càng đau lòng.

Qua hồi lâu, chỉ thấy bốn con ngựa từ phía tây phóng mau tới lướt qua cạnh hai người, phóng thẳng về hướng kim trướng. Một con ngựa phi tới cách kim trướng vài mươi trượng đột nhiên ngã lăn ra không đứng lên được nữa, rõ ràng đã chạy quá sức, kiệt lực mà chết. Người cưỡi ngựa từ dưới đất bò dậy, không nhìn tới con ngựa chết một cái, co chân chạy mau về phía kim trướng.

Chỉ qua giây lát, trong kim trướng có mười người cầm tù và chạy ra, chia ra quay về bốn phía đông tây nam bắc, tu tu tu tu thổi lên một hồi.

Quách Tĩnh biết đây là hiệu lệnh triệu tập chư tướng khẩn cấp của Thành Cát Tư Hãn, bất kể là vương tử đại tướng, nếu đại hãn đếm tới mười hồi tù và mà vẫn chưa tới thì sẽ lập tức bị chém đầu, quyết không tha thứ, lúc ấy vội kêu lên: -Đại hãn gọi tướng!

Không kịp nói nhiều với Hoa Tranh, chạy mau về phía kim trướng, chỉ nghe bốn phương tám hướng tiếng vó ngựa vang lên rầm rập.

Quách Tĩnh vào tới trướng thì Thành Cát Tư Hãn đã gập ba ngón tay, khi y gập tới ngón tay thứ tám thì tất cả các vương tử đại tướng đều đã tới đông đủ chỉ nghe y cao giọng nói: -Gã cầu vương Ma Ha Mạt kia có các vương tử nhanh nhẹn thế này không? Có các tướng quân anh hùng thế này không?

Chư vương chúng tướng đồng thanh trả lời: -Không có.

Thành Cát Tư Hãn đăm ngực nói: -Các người xem, đây là vệ binh đi theo sứ giả mà ta phái tới Hoa Thích Tử Mô, thằng cầu vương Ma Ha Mạt kia làm gì với đám tôi tớ trung thành của ta rồi?

Các tướng đưa mắt nhìn theo ngón tay của đại hãn, chỉ thấy mấy người Mông Cổ mặt mũi sưng vù, râu bị đốt trụi. Bộ râu là sự tôn nghiêm của vô sĩ Mông Cổ, chỉ cần bị người ta đụng vào là không gì nhục nhã bằng, huống chi là đốt sạch?

Chư tướng nhìn thấy đều nổi giận chửi mắng ầm lên.

Thành Cát Tư Hãn quát: -Hoa Thích Tử Mô tuy nước lớn quân nhiều nhưng chẳng lẽ chúng ta sợ à? Chúng ta vì nhất quyết đánh bọn chó Kim nên mới hết sức nhường nhịn y. Truật Xích con ta đâu, người nói với mọi người xem gã cầu vương Ma Ha Mạt kia đối phó với chúng ta thế nào?

Truật Xích bước lên một bước cao giọng nói: -Năm ấy phụ vương sai con đi chinh phạt bọn người Miệt Nhi Khất Thích đáng chết, đắc thắng khải hoàn. Gã cầu vương Ma Ha Mạt kia cũng phái đại quân tới đánh người Miệt Nhi Khất Thích. Hai bên gặp nhau, hai bên sai sứ giả qua thông hiếu, nói phụ vương muốn làm bạn với Hoa Thích Tử Mô. Gã cầu vương râu đỏ ấy nói: -Tuy Thành Cát Tư Hãn bảo các người không đánh ta nhưng Chúa trời lại sai ta đánh các người. Kế đó đánh nhau một trận ác liệt, chúng ta thắng trận, nhưng vì quân địch đông gấp mười nên nửa đêm chúng ta ngấm ngầm rút lui.

Bác Nhĩ Hốt nói: -Tuy như thế nhưng đại hãn vẫn đối xử với gã cầu vương ấy rất kính trọng. Thương đội của chúng ta phái đi, hàng hóa bị gã cầu vương ấy cướp thương nhân bị gã cầu vương ấy giết. Lần này phái sứ giả tới thông hiếu, gã cầu vương ấy lại nghe theo sứ giả của cầu vương nước Kim là Hoàn Nhan Hồng Liệt giết chết sứ giả trung dũng của đại hãn, giết mất một nửa vệ binh của sứ giả, một nửa thì đốt râu đuổi về.

Quách Tĩnh nghe tới tên Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong lòng cả sợ, nghĩ thầm: -Hoàn Nhan Hồng Liệt ở chỗ Hoa Thích Tử Mô à?

Một người vệ binh của sứ giả bị đốt râu nói: -Tôi nhận ra y, y ngồi cạnh cầu vương, không ngừng cúi đầu nói nhỏ với gã cầu vương kia.

Thành Cát Tư Hãn quát: -Bọn chó Kim liên kết với Hoa Thích Tử Mô muốn hai đầu giáp công chúng ta, chúng ta có sợ không?

Chúng tướng đồng thanh nói: -Đại hãn của chúng ta thiên hạ vô địch. Người đưa chúng tôi tới đánh Hoa Thích Tử Mô, phá thành trì của họ, đốt nhà cửa của họ, giết sạch đàn ông của họ, bắt hết đàn bà và súc vật của họ về!

Thành Cát Tư Hãn quát: -Phải bắt sống Ma Ha Mạt, phải bắt sống Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Các tướng đồng thanh reo hò, đèn lửa trong trướng bị tiếng quát không ngớt lay động.

Thành Cát Tư Hãn rút bội đao ra, chém như trước mặt một nhất, bước ra

khởi trường, nhảy lên lưng ngựa. Các tướng túa ra, lên ngựa phi phía sau. Thành Cát Tư Hãn giục ngựa chạy vài dặm, phóng lên một gò núi. Các tướng biết ý đang ngẫm nghĩ một mình, đều đứng lại dưới chân gò, làm thành một vòng tròn quanh gò.

Thành Cát Tư Hãn thấy Quách Tĩnh đứng cách mình không xa bèn gọi: - Hài tử, người lại đây.

Quách Tĩnh giục ngựa phóng lên gò. Thành Cát Tư Hãn nhìn ra đèn lửa như sao trong doanh trại trên thảo nguyên, chỉ roi nói: -Hài tử, trước kia chúng ta bị Tang Côn và Trác Mộc Hợp bao vây trên núi, ta từng nói với người mấy câu, người còn nhớ không?

Quách Tĩnh nói: -Nhớ Đại hãn nói người Mông Cổ chúng ta có bấy nhiêu hảo hán, chỉ cần mọi người không tàn sát lẫn nhau, kết thành một khối thì chúng ta có thể biến thế giới này trở thành bãi chôn xác vật của người Mông Cổ.

Thành Cát Tư Hãn vung roi ngựa, vút một tiếng đánh trong không khí một nhát, quát lớn: -Không sai, bây giờ người Mông Cổ đã kết thành một khối, chúng ta đi bắt Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Quách Tĩnh vốn đã quyết định hôm sau về nam, đột nhiên lại gặp chuyện này, mối thù giết cha làm sao không trả, lại nghĩ tới mẹ con mình chịu ơn sâu của đại hãn, đúng là lúc ra sức vì ý để trả ơn đức, lập tức kêu lên: -Lần này nhất định chúng ta phải bắt được tên cầu tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Hoa Thích Tử Mô kia khoe khoang là có trăm vạn tinh binh, ta xem ra cũng phải có tới sáu bảy mươi vạn. Chúng ta chỉ có hai mươi vạn quân, phải giữ lại vài vạn đánh bọn chó Kim. Mười lăm vạn địch với sáu bảy mươi vạn của họ, người nói có thắng được không?

Quách Tĩnh về việc chiến trận thì không biết gì, nhưng tuổi trẻ hào hùng, xưa nay không trốn tránh hoạn nạn, nghe đại hãn hỏi như thế, bèn hiên ngang nói: -Được!

Thành Cát Tư Hãn nói: -Nhất định là được? Hôm trước ta nói sẽ đối xử với người như con ruột, Thiết Mộc Chân đã nói thì trước nay không bao giờ quên. Người theo ta tây chinh, bắt Ma Ha Mạt và Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi trở về sẽ thành thân với con gái ta.

Câu ấy chính hợp ý Quách Tĩnh, lúc ấy y luôn miệng vâng dạ.

Thành Cát Tư Hãn giục ngựa xuống núi, quát: -Điểm binh?

Đám thân binh thối tù và, Thành Cát Tư Hãn phóng ngựa mau trở về. Dọc đường chỉ thấy bóng người loang loáng, ngựa chiến phi mau nhưng không nghe một tiếng người nào. Khi y về tới trước kim trường đã có ba vạn người ngựa xếp hàng chỉnh tề trên thảo nguyên, ánh trăng soi lên từng dãy trường đao, khắp thảo nguyên ánh bạc chớp chớp.

Thành Cát Tư Hãn bước vào kim trướng, cho gọi thư ký bảo viết chiến thư.

Viên thư ký viết một lá thư dài trên tấm da dê, quỳ xuống cao giọng đọc cho đại hãn nghe: -Trời lập trăm làm đại hãn của các tộc, mở mang đất đai vạn dặm, tiêu diệt vô số quốc gia, từ xưa những người có đức nghiệp chưa có ai được như trăm.

Trăm một phen nổi giận lôi đình, các người có thể chống sao? Quốc tộc của các người mất hay còn là quyết định ở hôm nay, nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không dâng thành nộp cống thì sẽ thấy đại quân Mông Cổ ...

Thành Cát Tư Hãn càng nghe càng tức giận, nhắc chân phóng luôn một đá, đá viên thư ký râu bạc lăn lông lốc, chửi: -Người viết thư cho ai? Thành Cát Tư Hãn lại phải nói nhiều với gã cầu vương ấy như thế à?

Rồi giơ roi ngựa lên đập túi bụi vào đầu vào mặt y hơn mười roi, quát: - Người nghe đây, ta đọc thế nào thì người viết thế ấy.

Viên thư ký run rẩy bò dậy, đổi tấm da dê khác, quỳ xuống đất, nhìn nhìn miệng Thành Cát Tư Hãn.

Thành Cát Tư Hãn vén rèm nhìn ra ngoài, nhìn ba vạn tinh binh ngoài trướng xuất thần một lúc, hạ giọng nói: -Viết lần này, chỉ cần sáu chữ.

Ngừng một lúc cao giọng đọc: -Người muốn đánh, thì ra đánh!

Viên thư ký giật mình, nghĩ thầm quốc thư thế này quả thật không có lễ phép gì, nhưng trên đầu trên mặt vừa bị đánh một trận vẫn còn đau rát lên, làm sao dám nói một câu, lập tức theo lời viết sáu chữ đại tự lên tấm da dê. Thành Cát Tư Hãn nói: -Đóng kim ấn lên, gởi đi lập tức.

Mộc Hoa Lê bước lên đập đầu, phái một viên Thiên phu trưởng đem quân đưa thư đi.

Các tướng biết trong điệp văn của đại hãn chỉ viết có sáu chữ, đều thấy phẫn chấn, nghe tiếng vó ngựa của sứ giả xa dần trên thảo nguyên, đột nhiên không hện mà cùng quát lên: -Người muốn đánh, thì ra đánh.

Ba vạn quân sĩ ngoài trướng cũng đồng thanh hò reo: -Ha hô, ha hô!

Đó là tiếng reo hò của kỵ binh Mông Cổ lúc xông trận tiếp chiến. Đám ngựa chiến nghe chủ nhân hò hét cũng lập tức hí vang. Trong chớp mắt trên thảo nguyên vang dội ầm ầm, tựa hồ đang có một trường đại chiến.

Thành Cát Tư Hãn sai chư tướng quân sĩ lui về, một mình ngồi trên ngai vàng xuất thần. Chiếc ngai vàng này lấy được lúc công phá Trung đô nước Kim, lưng đúc hình con rồng uốn khúc giữ hạt châu, mỗi tay vịn chạm một con mãnh hổ, vốn là bảo tọa của hoàng đế nước Kim. Thành Cát Tư Hãn nghĩ ngợi trăm tư, nhớ tới những gian nan nguy hiểm thời thanh niên, nhớ tới mẹ tới vợ, bốn con trai và con gái, nhớ tới vô số phi tần xinh đẹp, nhớ tới quân đội bách chiến bách thắng, tới đế quốc rộng lớn mệnh mông, tới cường địch sắp gặp mặt.

Y tuy đã già nhưng tai vẫn còn rất thính, chợt nghe xa xa có tiếng một con ngựa hí lên thê thảm rồi đột nhiên im bặt. Y biết đó là một con ngựa già mắc bệnh không chữa được, chủ nhân không nỡ nhìn thấy nó đau khổ nên một đao chém chết. Y chợt nghĩ: -Minh đã già rồi, lần này xuất chinh, liệu còn sống mà trở về không? Nếu mình mất mạng trên chiến trường, bốn đứa con trai tranh nhau chức đại hãn, há chẳng phải là long trời lở đất sao? Ờ, chẳng lẽ mình lại không bao giờ chết à?

Bất kể anh là đại anh hùng đánh đâu thắng đó không ai không sợ, nhưng khi tinh lực suy dần, nghĩ tới chữ chết trong lòng cũng không khỏi có cảm giác run sợ.

Y nghĩ: -Nghe nói ở phương nam có một bọn người gọi là đạo sĩ, có thể dạy người ta thành tiên, trường sinh bất lão, rốt lại không biết đúng không?

Bèn vỗ tay hai tiếng gọi một tên Tiễn đồng vệ sĩ, sai đi gọi Quách Tĩnh vào trướng.

Giây lát Quách Tĩnh đã tới, Thành Cát Tư Hãn hỏi tới chuyện ấy. Quách Tĩnh nói: -Trường sinh thành tiên thì hài nhi không biết là thật hay giả, nhưng nói luyện khí thổ nạp, kéo dài tuổi thọ thì quả là có thật.

Thành Cát Tư Hãn cả mừng, nói: -Người biết những người ấy à? Mau tìm một người tới gặp ta.

Quách Tĩnh nói: -Loại kẻ sĩ có đạo ấy nếu tùy tiện mời gọi thì nhất định họ không tới đâu.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Không sai, ta phái một viên đại quan đem lễ vật mời họ lên bắc. Người nói lần này nên mời ai?

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Huyền môn chính tông trong thiên hạ thì có phái Toàn Chân. Trong Toàn Chân lục tử thì Khưu đạo trưởng võ công cao nhất, lại rất hăng hái, hoặc giả có thể mời được.

Lúc ấy bèn nói tên họ Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ.

Thành Cát Tư Hãn cả mừng, lập tức gọi viên thư ký vào, nói qua câu chuyện bảo y thảo chiếu. Viên thư ký mới rồi bị y đánh một trận, ngấm nghĩ hồi lâu, viết rằng: "Trẫm có việc, người tới ngay", học lối lễ pháp của đại hãn, trên chiếu thư cũng chỉ viết sáu chữ, tự cho rằng lần này nhất định sẽ được xứng chỉ. Nào ngờ Thành Cát Tư Hãn vừa nghe thấy lại cả giận, lại vung roi đánh túi bụi, chửi: -Ta nói với bọn cầu vương như thế chứ lại có thể nói với kẻ sĩ có đạo như thế à? Phải viết thật dài, viết cho khiêm tốn lễ độ.

Viên thư ký phủ phục dưới đất, thảo chiếu rằng: -Trời ghét Trung nguyên kiêu sa quá đáng, trẫm ở sa mạc thương xót dân đen, theo chất phác thích yên lành, bỏ xa xỉ theo kiệm ước, mỗi manh áo mỗi miếng ăn đều cùng chia sẻ với bọn chăn trâu nuôi ngựa. Coi nhân dân tựa con đò, nuôi kẻ sĩ như anh em, mưu vốn hòa, ơn vốn chứa. Luyện muôn quân

lấy thân yêu làm trước, gặp trăm trận không hèn nhát lùi sau. Trong bảy năm thành đại nghiệp, giữa lục hợp dựng cơ đồ. Không phải trăm có đức, vốn là Kim bất nhân, nhờ thế được trời phù hộ, lên ngôi chí tôn. Nam liên Triệu Tống, bắc giáp Hồi Hột, đông hạ tây di thấy đều xưng thần. Nghĩ nước Thuyền Vu ta ngàn năm trăm đời lại đây chưa từng được như thế. Nhưng trách nhiệm thì to, trị bình còn thiếu, vả lại đóng thuyền làm chèo, còn mong qua sông, tìm hiền chọn tài, muốn an thiên hạ. Trẫm từ lên ngôi đến nay chuyên cần chính sự nhưng ngôi Tể tướng còn chưa gặp người. Nghe nói thầy Khưu tiên sinh rõ đời giữ mực, học rộng biết nhiều, hiểu sâu đạo lý, đạo đầy đức sáng, ôm phong thái kẻ quân tử, có tiết tháo bậc thượng nhân, ở trong hang núi, nấu thân ẩn hình. Phát dương giáo hóa tổ tông, khiến kẻ sĩ có đạo ùn ùn theo về không sao kể xiết Từ sau cơn binh lửa, lại biết tiên sinh còn ẩn cư ở quê cũ sơn Đông, lòng trẫm vô cùng ngưỡng mộ.

Viên thư ký viết tới đó, ngừng đầu hỏi: -Đã đủ dài chưa?

Thành Cát Tư Hãn cười nói: -Một mớ chữ như thế thì đủ rồi. Người viết thêm là ta phái đại quan Lưu Trọng Lộc người Hán đi đón y, xin y nhất định phải tới.

Viên thư ký lại viết: -Há chẳng nghe việc chung xe trên sông Vị, ba bận tới lều tranh? Chỉ vì sông núi xa xôi, cho nên đón rước thất lễ. Trẫm chỉ chưa chỗ ngồi nghiêng, trai giới tắm gội, chọn sai quan cận thị Lưu Trọng Lộc mang ngựa khỏe xe bền, không nề ngàn dặm, kính mong tiên sinh tạm khuất gót tiên, không vì sa mạc xa thẳm ngại ngần, hoặc vì việc thương dân lo đời, hoặc dạy trẫm bảo thân giữ mạng. Trẫm đợi chờ tiên giá, chỉ mong tiên sinh sau lúc coi rảnh chỉ ừ một tiếng là được. Nay tỏ

ý trẫm trong muôn một, viết rõ nơi chiếu chương, rất mong tiên sinh đã rõ đầu mối đạo lớn, điều thiện không gì không nên làm, há làm trái nguyện vọng của chúng sinh sao? Vì vậy có chiếu tỏ ý, mong thầy hiểu cho.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Được, cứ thế mà làm Rồi thưởng cho viên thư ký năm lượng vàng, lại sai Quách Tĩnh viết một lá thư khẩn khoản mời Khưu Xử Cơ ngay hôm sau phái Lưu Trọng Lộc phụng chiếu xuống nam. (Xét: tờ chiếu thư Thành Cát Tư Hãn gửi mời Khưu Xử Cơ này là theo nguyên văn mà sách sử ghi chép).

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn đại hội chư tướng bàn việc tây chinh. Trong đại hội phong Quách Tĩnh làm Na nhan sai thống suất một vạn người ngựa. Na nhan là quan hàm tối cao của Mông Cổ, không phải là bậc đại tướng thân quý thì không thể được danh hiệu ấy.

Lúc ấy Quách Tĩnh võ công tăng tiến, nhưng nói về việc hành quân hãm trận thì không biết gì, chỉ đành thỉnh giáo các đại tướng Triết Biệt, Túc Bất Đài Nhưng tư chất y vốn ngu xuẩn, việc chiến trận lại biến hóa đa đoan, trong một giờ ba khắc làm sao học được? Nhìn thấy các đại tướng

điểm binh nhận lương, chọn chiến mã xét khí giới, ai cũng bận rộn. Mười lăm vạn đại quân tây chinh, đi qua vùng giá rét không có cỏ mọc, thời gian chuẩn bị lần này quả không phải tầm thường. Lúc ấy mọi sự vụ y hoàn toàn không biết, đành phân phó cho mười viên Thiên phu trưởng dưới quyền chia nhau liệu lý, Triết Biệt và Đà Lô hai người thỉnh thoảng ghé qua chỉ dẫn.

Qua hơn một tháng, càng nghĩ càng thấy bất ổn, tự biết mình kém việc dùng mưu nghĩ kế, đánh vào hàng trăm vạn quân đối phương thì Hàng long thập bát chường và Cửu âm chân kinh lại hoàn toàn vô dụng, chỉ cần ra một lệnh không đúng thì toàn quân lập tức tan rã, không những làm thương tổn oai danh của Thành Cát Tư Hãn mà còn làm vạn con người dưới quyền chết uổng mạng. Hôm ấy định tới gặp Thành Cát Tư Hãn từ chức, xin làm một tên lính thường, lúc gặp giặc chỉ một mình một ngựa xông vào hãm trận chém tướng là được, đột nhiên thân binh vào báo ở ngoài trướng có hơn một ngàn người Hán cầu kiến.

Quách Tĩnh cả mừng, nghĩ thầm: -Khưu đạo trưởng tới mau thật.

Vội ra ngoài đón, chỉ thấy trên thảo nguyên có một đám người, đều ăn mặc theo lối ăn mày, đột nhiên sừng sốt. Ba người bước lên khom lưng làm lễ, nguyên là Lỗ Hữu Cước và hai trưởng lão Giản Lương trong Cái bang. Quách Tĩnh vội hỏi: -Các người được tin của Hoàng cô nương chưa?

Lỗ Hữu Cước nói: -Bọn tiểu nhân tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa được tin tức bang chủ, nghe nói quan nhân mang quân tây chinh nên vội tới giúp đỡ.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, hỏi: -Làm sao các người biết được?

Lỗ Hữu Cước nói: -Đại hãn phái người mang chiếu thư triệu kiến Khưu đạo trưởng, bang tôi được tin của quan nhân từ phái Toàn Chân.

Quách Tĩnh ngần ra nửa ngày, nhìn nhìn đám mây trắng lững lờ phía nam, nghĩ thầm: -Bang chúng Cái bang đi khắp thiên hạ mà cả họ cũng không biết nơi Dung nhi hạ lạc, chỉ e là nàng dữ nhiều lành ít.

Nghĩ tới đó mi mắt đỏ lên. Lúc ấy liền hạ lệnh cho thân binh thu xếp chỗ ăn chỗ ở cho bang chúng, mình thì đi bẩm với đại hãn.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Tốt, cứ phiên chế hết vào dưới cờ của người là được.

Quách Tĩnh xin từ chức, Thành Cát Tư Hãn tức giận nói: -Ai sinh ra đã biết đánh trận? Không biết à, cứ đánh vài trận là biết. Người theo ta từ nhỏ đến lớn, sợ gì chuyện mang quân đánh nhau? Con rể Thành Cát Tư Hãn lại không biết đánh trận à?

Quách Tĩnh không dám nói nữa, trở về trong trướng, vô cùng lo buồn. Lỗ Hữu Cước hỏi biết chuyện, an ủi vài câu. Đến xế chiều, Lỗ Hữu Cước vào trướng nói: -Nếu sớm biết thế này thì tiểu nhân đã đem theo bộ Tôn tử

binh pháp hoặc Thái công thao lược từ nam lên thì hay quá.

Câu ấy đề tỉnh Quách Tĩnh, y sực nhớ trong người có bộ di thư của Vũ Mục, đó đều là yếu quyết hành quân hãm trận, tại sao lại quên? Lúc ấy bèn rút bộ sách trong bọc ra, thấp đèn ngồi đọc suốt đêm, đến mãi trưa hôm sau mới thấy hơi mỏi mệt.

Trong bộ sách ấy phàm những việc bày mưu, xét việc tấn công, phòng ngự, luyện quân, khiển tướng, bày trận, đã chiến cho tới tình thế động tĩnh an nguy, đạo lý dùng chính xuất kỳ, không gì không giảng giải rõ ràng. Hôm trước Quách Tĩnh lúc chèo thuyền đã đọc lướt qua một lần nhưng không hề để ý, bấy giờ đang lúc cần dùng, chỉ cảm thấy không câu nào không phải là danh ngôn chí lý.

Trong sách có nhiều chỗ không hiểu, bèn mời Lỗ Hữu Cước tới thỉnh giáo. Lỗ Hữu Cước nói: -Tiểu nhân nhất thời không rõ, để suy nghĩ thêm.

Y chỉ ra khỏi trướng giây lát liền trở vào giải thích rất rõ ràng, Quách Tĩnh cả mừng, liền tiếp thỉnh giáo y. Nói ra cũng kỳ quái, Lỗ Hữu Cước vừa hỏi thì không thể trả lời ngay trước mặt, nhưng chỉ cần ra ngoài suy nghĩ một lúc là lập tức tâm tư linh mẫn, những điều nghi nan lập tức giải thích được ngay. Quách Tĩnh lúc đầu cũng không để ý, nhưng liên tiếp mấy ngày lần nào cũng thế, bất giác cảm thấy kỳ lạ.

Tối hôm ấy, Quách Tĩnh hỏi y một chữ trong sách. Lỗ Hữu Cước lại nói không nhớ ra, phải ra ngoài suy nghĩ. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Những chỗ khó khăn trong sách người từ từ suy nghĩ cũng còn được nhưng nếu không biết một chữ thì chẳng lẽ lại suy nghĩ mà biết à?

Y tuy thân làm đại tướng nhưng rốt lại còn trẻ tuổi, tính tình vẫn còn trẻ con, chờ Lỗ Hữu Cước ra ngoài lập tức theo cửa sau trướng lần ra, rình trong bãi cỏ, muốn xem rốt lại y giờ trò gì.

Chỉ thấy y vội vã đi mau vào một gian lều nhỏ, không bao lâu lập tức trở ra.

Quách Tĩnh vội trở vào trướng. Lỗ Hữu Cước bước vào, nói: -Tiểu nhân nghĩ ra rồi.

Rồi nói rõ âm nghĩa chữ ấy. Quách Tĩnh cười nói: -Lỗ trưởng lão, người đã có thầy riêng, sao không mời tới đây gặp ta?

Lỗ Hữu Cước sửng sốt nói: -Không có đâu.

Quách Tĩnh nắm tay y cười nói: -Chúng ta đi xem nào.

Nói xong kéo y ra khỏi trướng, đi về phía gian lều nhỏ.

Trước lều có hai bang chúng Cái bang canh gác, thấy Quách Tĩnh tới, cùng ho khan một tiếng. Quách Tĩnh nghe tiếng ho, vội kéo Lỗ Hữu Cước sải chân sấn mau vào. Vừa vén cửa lều lên, chỉ thấy sau trướng còn rung rung, rõ ràng mới có người ra ngoài. Quách Tĩnh rảo chân đuổi theo, vạch cửa sau ra chỉ thấy một bãi cỏ dài, không có bóng người,

không tìm được ngăn ra không nói được tiếng nào.

Quách Tĩnh quay lại hỏi Lão Hữu Cước, y nói gian lậu này là nơi ở của y, hoàn toàn không có ai ở trong. Quách Tĩnh không hiểu, lại hỏi y mấy chỗ nghi nan trong bộ di thư của Vũ Mục. Lão Hữu Cước đến mãi sáng hôm sau mới trả lời rõ ràng. Quách Tĩnh biết người trong trướng không có ác ý gì với mình, chỉ là không muốn gặp mặt, đoán ắt là một vị cao nhân trên giang hồ, cũng không tiện làm khó, lúc ấy cũng gác qua một bên.

Y chiều tối nghiền ngẫm binh thư, ban ngày thì theo sách thao luyện quân sĩ.

Lại qua hơn tháng, Thành Cát Tư Hãn binh lương đã đầy đủ, một vạn quân dưới quyền Quách Tĩnh cũng đã luyện tập thuần thục Bát quái trận pháp Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thủy, Long phi, Hổ dục, Điều tường, Xà phiên. Trận Bát quái này vốn là Gia Cát Lượng theo phép cổ sáng chế ra, truyền tới tay Nhạc Phi lại thêm nhiều phép tắc biến hóa.

Nhạc Phi lúc trẻ tuổi chỉ thích dã chiến, quan trên là Tôn Trạch nói: -

Người trí dũng tài năng, bậc lương tướng thời cổ cũng không hơn được.

Nhưng thích đánh nhau ngoài đồng trống không phải là kế vạn toàn.

Nên dạy trận pháp cho. Nhạc Phi nói: -Bày trận đánh nhau là chuyện thường của binh pháp, còn vận dụng ảo diệu là ở lòng mình.

Tôn Trạch rất tán thành lời ông. Về sau Nhạc Phi chinh phạt càng nhiều, cũng biết cố chấp vào trận pháp là không được, nhưng lấy trận pháp để dạy tướng luyện quân, dùng trên chiến trường cũng rất có công hiệu khắc địch chế thắng, những kinh nghiệm ấy đều được ghi lại trong bộ Vũ Mục di thư.

Hôm ấy trời trong gió mát, trái dài muôn dặm, xanh biếc một màu. Mười lăm vạn người ngựa Mông Cổ bày hàng trên thảo nguyên. Thành Cát Tư Hãn xem chiều trời, ra lệnh xuất chinh, nói với chư vương chúng tướng: -Trên đá không có da, mạng người có lúc hết. Râu tóc ta đều đã bạc cả rồi, lần này xuất chinh chưa chắc đã có thể còn sống mà trở về. Đêm qua phi tử Dã Toại nói với ta việc ấy, ta nghĩ thấy không sai, hôm nay ta muốn lập một đứa con, sau khi ta chết sẽ giương cao ngọn cờ đại độ của ta.

Các tướng khai quốc theo Thành Cát Tư Hãn đánh đông dẹp tây, đến lúc ấy đã thân qua trăm trận, đều đã râu tóc đốm bạc, nghe đại hãn chợt muốn lập người nối ngôi, đều bất giác vừa mừng vừa sợ nhất tề nhìn vào mặt y, im lặng nghe y nói ra tên người nối ngôi.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Truật Xích, ngươi là con trưởng, ngươi nói ta nên lập ai?

Truật Xích tim đập thình thịch, y tinh minh dũng cảm lập công nhiều

nhất, lại là con trưởng, trước nay vẫn cho rằng sau khi phụ vương chết thì phải do y nối ngôi, lúc ấy đại hãn chợt hỏi như thế, không biết trả lời thế nào là tốt. Con thứ của Thành Cát Tư Hãn là sát Hợp Đài tính nóng như lửa, trước nay vốn bất hòa với đại ca, nghe phụ vương hỏi y, bèn kêu lên: -Muốn Truật Xích nói, là muốn cho y nối ngôi à? Chúng con làm sao để thằng con hoang Miệt Nhi Khất Thích cai quản chứ?

Nguyên là lúc đầu Thành Cát Tư Hãn mới dấy nghiệp thì binh lực còn yếu, vợ từng bị kẻ thù là người Miệt Nhi Khất Thích bắt, sau mấy năm mới cướp được về, đã sinh được Truật Xích, chỉ là Thành Cát Tư Hãn không hề vì thế mà ghét bỏ, trước nay vẫn coi Truật Xích như con ruột.

Truật Xích nghe anh em nhục mạ như thế, đời nào nhịn được, sấn lên phía trước nắm cổ áo sát Hợp Đài, quát: -Phụ vương chưa từng coi ta là người ngoài, mà người lại làm nhục ta như thế! Người có bản lĩnh gì giỏi hơn ta chứ? Người chỉ là kẻ nóng nảy ngạo mạn mà thôi. Chúng ta cứ ra ngoài tỷ thí hơn thua, nếu ta bắn tên thua người, ta sẽ chặt bỏ ngón tay cái, nếu ta tỷ võ thua người, ta sẽ nằm dưới đất vĩnh viễn không đứng lên nữa!

Rồi quay đầu nhìn Thành Cát Tư Hãn nói: -Xin phụ vương hạ chỉ! Hai anh em nắm áo nhau, định liều mạng với nhau tại chỗ.

Các tướng nhao nhao đứng lên khuyên can, Bác Nhĩ Truật kéo tay Truật Xích, Mộc Hoa Lê kéo tay sát Hợp Đài. Thành Cát Tư Hãn nhớ lại lúc trẻ bị kẻ thù bức bách, ngay cả vợ cũng không bảo vệ được đến nỗi xảy ra chuyện tranh giành ngày hôm nay, không khỏi buồn bã im lặng. Các tướng đều trách sát Hợp Đài không nên nói tới chuyện cũ, làm cha mẹ đau lòng. Thành Cát Tư Hãn nói: -Hai người buông tay ra, Truật Xích là con trưởng của ta, trước nay ta yêu y trọng y, từ nay không ai được nói tới chuyện ấy nữa.

Sát Hợp Đài buông Truật Xích ra, nói: -Bản lĩnh của Truật Xích cao cường, ai cũng đều biết. Nhưng y không nhân từ bằng tam đệ Oa Khoát Đài, con suy cử Oa Khoát Đài.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Truật Xích, người nói sao?

Truật Xích thấy tình hình như thế biết không còn mong gì được làm đại hãn nữa, y trước nay vẫn hòa hảo với tam đệ, lại biết y nhân ái, sau này sẽ không hại mình, bèn nói: -Tốt lắm, con cũng suy cử Oa Khoát Đài.

Tứ vương tử Đà Lôi cũng không nói gì. Oa Khoát Đài từ chối không nhận.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Người không cần nhường nhịn, đánh nhau thì người không bằng đại ca nhị ca, nhưng người đối đãi với người khác thân thiết trọng hậu, tương lai làm đại hãn thì chư vương chư tướng không đến nỗi tranh giành tàn hại lẫn nhau. Người Mông Cổ chúng ta chỉ cần mình không tự đánh mình thì thiên hạ không ai địch nổi, còn gì phải lo lắng nữa chứ?

Hôm ấy Thành Cát Tư Hãn mở tiệc mời chư tướng, ăn mừng thái tử mới lập.

Tướng sĩ uống rượu ăn tiệc đến khuya mới tan. Lúc Quách Tĩnh về doanh đã hơi say, đang định cởi áo đi ngủ, chợt một tên thân binh bước mau vào báo: -Phò mã gia, không xong rồi, Đại vương tử và Nhị vương tử say rượu mang quân chém giết lẫn nhau.

Quách Tĩnh cả kinh, nói: -Mau đi báo cho đại hãn.

Tên thân binh kia nói: -Đại hãn say rồi, gọi mãi không tỉnh.

Quách Tĩnh biết Truật Xích và sát Hợp Đài đều có người thân tín, dưới cờ đều là tinh binh mãnh tướng, nếu chém giết nhau thì nhất định sẽ làm tổn thương nguyên khí của quân Mông Cổ, nhưng lúc ban ngày hai người trước mặt đại hãn còn suýt đánh nhau, bây giờ lại đều đã say, mình mà tới can thì làm sao can được.

Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, đi đi lại lại trong trướng, lấy tay gõ vào trán, nói một mình: -Nếu Dung nhi ở đây, nhất định sẽ chỉ được mình một cách.

Chợt nghe xa xa có tiếng quát tháo vang lên, hai đạo quân đã bắt đầu giao chiến, Quách Tĩnh càng thêm hoảng hốt, chợt thấy Lỗ Hữu Cước từ ngoài chạy vào, đưa lên một trang giấy, trên viết: -Dùng trận Xà phiên chặn ngang hai bên, dùng trận Hổ dục bao vây kẻ nào không chịu phục tùng.

Trong mấy hôm ấy, Quách Tĩnh đã đọc thuộc lòng bộ di thư của Vũ Mục, đột nhiên thấy hai hàng chữ ấy, lập tức tỉnh ngộ, kêu lên: -Tại sao mình lại ngu như thế Không nghĩ ra được, binh thư đọc để làm gì?

Lập tức ra lệnh cho quân. Quân Mông Cổ quân lệnh nghiêm minh, tướng sĩ tuy quá nửa say rượu, nhưng vừa nghe hiệu lệnh lập tức mặc giáp lên ngựa, trong giây lát đã bày thành trận thế chỉnh tề.

Quách Tĩnh sai trung quân đánh ba tiếng trống, thổi tù và làm hiệu, tiền đội quát tháo xông về phía đông bắc. Đi được vài dặm, thám báo về báo rằng thân binh của Đại vương tử và Nhị vương tử đã đối trận, xông vào giao chiến, chỉ nghe tiếng ha hô ha hô vang lên ầm ầm. Quách Tĩnh trong lòng cuống lên: -Chỉ sợ mình tới chậm mất một bước, thì trường đại họa này không cản trở kịp nữa.

Vội vung tay ra lệnh, ba đội Thiên trúc bên trái phía sau cuốn về bên phải chuyển lên, ba đội Địa trúc bên phải phía sau bày thành đuôi trận, các đội Thiên xung, Địa xung, Tây bắc phong, Đông bắc phong trong hữu quân hậu quân giữ bên phải trận, các đội tương ứng bên tả quân giữ bên trái trận, theo ngọn cờ đại độc trong quân của Quách Tĩnh bày thành trận Xà phiên, xông thẳng lên trước.

Thuộc hạ của Truật Xích và sát Hợp Đài mỗi bên có hơn hai vạn người, đang vung trường đao tiếp chiến, trận Xà phiên của Quách Tĩnh đột

nhiên đánh ngay vào giữa, quân dung nghiêm chỉnh. Đôi bên vừa sừng sốt, đã có vẻ hỗn loạn. Chỉ nghe sát Hợp Đài cao giọng quát: -Ai đấy? Ai đấy? Là giúp ta hay tới giúp thằng con hoang Truật Xích?

Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới, cờ lệnh huy động, các toán quân chuyển động, trận Xà phiên lập tức biến thành trận Hổ dục quay về bên trái, bốn đội Thiên xung của hữu quân tiền quân giữ đầu trận, các đội còn lại vây hai bên quân sát Hợp Đài, chỉ có hai đội Tả thiên Tiền xung quay về phía quân Truật Xích, giữ vững chân trận.

Lúc ấy sát Hợp Đài đã thấy rõ cờ hiệu của Quách Tĩnh, cao giọng mắng:

-Ta đã biết thằng giặc người Hán kia không phải là người tốt.

Rồi hạ lệnh xông vào quân Quách Tĩnh xung sát. Nhưng trận Hổ dục này biến hóa tinh vi, oai lực của hai cánh rất mạnh, là thế trận mà năm xưa Hàn Tín đại phá Hạng Vũ ở Cai Hạ sáng tạo ra. Binh pháp nói: -Đồng gấp mười thì vây.

Vốn là phải có binh lực đồng gấp mười mới có thể bao vây quân địch, nhưng trận này vô cùng biến ảo, lại có thể lấy ít vây nhiều.

Bộ thuộc của sát Hợp Đài thấy từng đội từng đội nhỏ trong quân Quách Tĩnh tung hoành qua lại, không biết có bao nhiêu nhân mã, trong lòng cảm thấy ngờ sợ. Trong giây lát, hơn hai vạn quân của sát Hợp Đài đã bị cắt ra tan nát, hai cánh tả hữu không cứu viện cho nhau được. Lúc họ đánh nhau với quân Truật Xích, đã vốn không có lòng giao chiến, một là đối thủ đều là người trong bộ tộc, quá nửa là quen biết nhau, hai là lại sợ đại hãn trị tội, lúc ấy bị trận thế của Quách Tĩnh đánh cho rối loạn, lại càng không có ý liều mạng, chỉ nghe cánh trung quân của Quách Tĩnh quát lớn: -Chúng ta đều là anh em Mông Cổ, không nên tàn sát lẫn nhau. Mau ném cung tên đao thương xuống đất, thì khỏi bị đại hãn trừng phạt xử tử, Các tướng sĩ thấy rất hợp ý mình, nhao nhao xuống ngựa, ném vũ khí xuống đất.

Sát Hợp Đài suất lĩnh hơn một ngàn quân sĩ thân tín xông thẳng vào trung quân của Quách Tĩnh. Chỉ nghe ba tiếng thanh la vang lên, tám đội binh mã từ tám hướng đổ tới bao vây, trong chớp mắt hơn một ngàn kỵ binh đều vướng dây ngà ngựa. Tám đội quân của Quách Tĩnh cứ bốn năm người đè bắt một người, trói hết tất cả quân thân tín của sát Hợp Đài.

Truật Xích thấy Quách Tĩnh đánh tan quân sát Hợp Đài, bất giác vừa sợ vừa mừng, đang định bước lên nói chuyện, chợt nghe tiếng tù và vang lên, tiền đội của Quách Tĩnh biến thành hậu đội, hậu đội biến thành tiền đội bốn phía đổ tới bao vây. Truật Xích lâm trận đã nhiều nhưng thấy loại trận thế này cũng vô cùng kinh nghi, vội hạ lệnh cự chiến, lại thấy tám đội quân của Quách Tĩnh chia làm mười hai đội nhỏ, không xông lên trước mà lui về phía sau. Truật Xích càng thêm ngạc nhiên, nào biết mười hai đội nhỏ ấy chia làm Đại hắc Tý, Phá địch sừ, Tả đột Dàn,

Thanh xà Mão, Thôi hung Thìn, Tiền xung Ty, Đại xích Ngọ, Tiên phong Mùi, Hữu kích Thân, Bạch vân Dậu, Quyết thắng Tuất, Hậu xung Hợi, án theo mười hai chi, kỳ chính thay đổi, ruổi rong qua lại. Trận pháp của mười hai đội luân phiên thay đổi, hoặc hữu quân đánh vào bên trái, hoặc tả quân đánh vào bên phải, đánh nhau một trận, quân của Truật Xích lập tức tan vỡ. Không đầy thời gian một bữa cơm, Truật Xích cũng bị bắt sống.

Truật Xích nhớ lần đầu gặp Quách Tĩnh từng đánh y chết đi sống lại, sát Hợp Đài nhớ tới lúc ấy mình xua chó săn cắn y, đều sợ y thừa cơ trả thù, sau lúc run sợ đều tỉnh cả rượu, lại sợ cha trừng phạt, đều vô cùng hối hận.

Quách Tĩnh bắt được hai người, nghĩ thầm mình rốt lại cũng là người ngoài, làm được việc lớn thế này cũng không biết là họa hay phúc, đang muốn tìm Oa Khoát Đài và Đà Lô để bàn bạc, đột nhiên nghe tiếng tù và thổi vang, trong ánh lửa sáng thấy ngọn cờ đại độc chín chòm lông của đại hãn từ xa lướt mau tới.

Thành Cát Tư Hãn sau khi tỉnh rượu nghe báo hai con đem quân đánh nhau, đang lúc vừa sợ vừa giận, không kịp mặc áo khoác giáp, để đầu trần tới mau cản trở. Phóng gần tới nơi chỉ thấy tướng sĩ hai bên xếp hàng ngồi dưới đất, kỵ binh của Quách Tĩnh đang giám thị bên cạnh, lại thấy hai con tuy vẫn ngồi trên ngựa nhưng đều bị tám võ sĩ cầm đao vây chặt, bất giác rất ngạc nhiên.

Quách Tĩnh bước lên lay rạp xuống đất bẩm rõ nguyên do. Thành Cát Tư Hãn thấy một trường đại họa lại được y xóa bỏ không còn dấu vết, vô cùng mừng rỡ. Lúc y vội vã tới, nghĩ thầm hai đội quân Mông Cổ tinh nhuệ mà hai con thống lĩnh tàn sát lẫn nhau ắt sẽ tử thương rất nặng, hai con biết đâu cũng phải phơi xác trên mặt đất, nào ngờ hai con không việc gì ba quân vẫn còn nguyên vẹn, quả thật vô cùng mừng rỡ. Lúc ấy đại hội chư tướng, chửi mắng Truật Xích và sát Hợp Đài một trận tàn tệ, trọng thưởng cho Quách Tĩnh và tướng sĩ bộ thuộc, nói với Quách Tĩnh: -Người còn nói không biết cầm quân đánh nhau nữa không? Công lao trận này so ra còn lớn hơn công đánh chiếm Trung đô nước Kim. Thành trì của địch nhân hôm nay đánh không được thì ngày mai vẫn có thể đánh, chứ nếu hai con ta và bấy nhiêu tinh binh đều chết thì làm sao sống lại được?

Quách Tĩnh đem vàng bạc súc vật được thưởng chia hết cho quân sĩ, trong quân ầm ầm reo mừng. Các tướng thấy Quách Tĩnh lập được công lớn cũng đều tới doanh của y chúc mừng.

Quách Tĩnh đưa khách về rồi, lấy tờ giấy mà Lỗ Hữu Cước đưa cho xem kỹ, thấy nét chữ run rẩy, rất là vụng về, có quá nửa đúng là do Lỗ Hữu Cước viết, nhưng lại nảy ý nghi ngờ, hai trận Xà phiến Hồ dục tuy mình dùng để luyện tập quân sĩ nhưng chưa từng nói tên trận với Lỗ trưởng

lão, lúc thỉnh giáo y những chỗ khó hiểu trong binh thư cũng không có chỗ nào quan hệ với trận thế này, tại sao y biết được hai trận này? Chẳng lẽ y đọc trộm binh thư của mình à?

Lúc ấy bèn mời Lỗ Hữu Cước vào trướng, nói: -Lỗ trưởng lão, nếu người muốn đọc bộ binh thư này thì ta cho người mượn cũng được.

Lỗ Hữu Cước cười nói: -Gã ăn mày nghèo này suốt đời quyết không làm tướng quân, còn suất lĩnh bọn ăn mày nhỏ cũng không cần tới binh pháp, đọc binh thư cũng chỉ vô dụng.

Quách Tĩnh chỉ vào tờ giấy nói: -Làm sao người biết được trận Xà phiên, Hồ dục?

Lỗ Hữu Cước nói: -Quan nhân từng nói với tiểu nhân, chẳng lẽ quên rồi à?

Quách Tĩnh thấy lời nói của y lần này không thật thà, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, nhưng thủy chung vẫn không hiểu y giấu diếm chuyện gì.

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn lên trướng điểm tướng. Đội tiên quân làm tiên phong do sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài thống lĩnh, tả quân do Truật Xích thống lĩnh, hữu quân do Quách Tĩnh thống lĩnh. Ba đội tiên quân, tả quân, hữu quân đều có ba vạn người ngựa. Thành Cát Tư Hãn mang theo Đà Lôi, tự chỉ huy sáu vạn nhân mã làm hậu viện.

Mỗi quân sĩ đều dắt theo bốn con ngựa, thay phiên cưỡi để giữ sức ngựa, tướng lĩnh còn mang theo nhiều hơn. Mười lăm vạn người, gần một trăm vạn con ngựa. Tiếng tù và cùng vang lên, trống nổi ầm ầm, ba vạn quân tiên phong trong đội tiên quân người mạnh ngựa khỏe ùn ùn kéo về phía tây. Đại quân dần dần đi xa, vào đất Hoa Thích Tử Mô rồi, dọc đường thế như chẻ tre. Ma Ha Mạt binh lực tuy đông nhưng còn lâu mới là đối thủ của quân Mông Cổ. Quách Tĩnh đánh thành phá địch cũng lập được không ít công lao.